

«O aktuální situaci» č.1 (117), únor 2015

Světová válka se blíží k završení...

Chápání této práce předpokládá **procítěné** chápání obsahu následujících prací VP SSSR: „[O válkách](#)“ (2014), „O politice“ (2014), „Jejich *kampf* proti lidskosti“ (2014), „[USA a zbytek světa: perspektivy globální konfrontace](#)“ (2014), „Sad roste sám?“ (2009), „Úvod do ústavního práva“ (2013), „[Poslední gambit](#)“ (2002), „Smuta na Rusi: vznik, průběh, překonání...“ (2007);

Obsah

1. Globální úroveň: očekávání krachu světového pořádku a přesvědčení o tom, že nebude.....	1
2. Vzájemné vztahy regionálních civilizací.....	6
2.1. Západ – Rusko.....	6
2.2. Ukrajina jako část ruského světa: převed' mě přes majdan.....	9
2.3. Rusko.....	11
2.3.1. Z úhlu pohledu „světového společenství“ liberálů-internacistů	11
2.3.2. Co nezapadá do formule, přístupné vnímání Obamy a jeho pánů.....	13
2.3.3. Sociální psychodynamika Ruska: státnost a společnost.....	17
2.4. Rusko a globální „antiamerikanismus“	24
Závěr: hlavně pro ty, kdo jsou líní číst více než 2 strany textu.....	26

1. Globální úroveň: očekávání krachu světového pořádku a přesvědčení o tom, že nebude...

Ve vztahu k politice se lidé dělí na tři kategorie: 1) politicky neaktivní, jejichž údělem je být oběťmi politiky, 2) zainteresovaní pozorovatelé a komentátoři, doplňující politicky neaktivní skupinu v seznamech obětí politiky, 3) ti co politiku praktikují (to nejsou jen státní činitelé, či slovo a podpis dávají sílu těm či oněm dokumentům, ale i ti, kdo usilují o dosažení politických cílů jinými prostředky). Redakce časopisu Economist podstrčila druhé skupině zadání – hádat a posuzovat, jaký smysl skrytý před „nezasvěcenými“ je vložen do koláže na obalu prvního čísla toho časopisu za rok 2015. Otázka je to skutečně zajímavá pro mnohé a hledání odpovědi na ni jim zabralo čas, který bylo možné z našeho pohledu využít smysluplněji.

Především by se chtělo zeptat se „dešifrátorů“ na jinou věc: jak si představují proces šifrování nějaké zprávy „od Rothschildů“ do podobné koláže? Například že: přišel člověk „od Rothschildů“ s obálkou, sedl si v místnosti s kreslířem časopisu a potom dlouze probírali, jak zakódovat fragmenty z informace „od Rothschildů“ tak, aby tu obálku později „znající“ mohli rozšifrovat adekvátně tomu, co bylo ve výchozí informaci „od Rothschildů“? Nebo člověk „od Rothschildů“ přivezl hotovou koláž spolu s příkazem (ve formě peněz) umístit ji na obálku?

Kromě toho, jsou ještě dvě otázky, na které je třeba odpovědět pro získání odpovědi na otázku reálného významu obálky prvního čísla časopisu Economist za rok 2015:

- Za jakým účelem byla ta zpráva třeba, tj. jaké cíle měly být dosaženy v důsledku její publikace?

-
-
- Komu byla adresována, pokud je to skutečně zpráva, a ne od začátku konceptuálně nejednoznačná „kaše“ (ve které redaktor-výtvarník jednoduše vyjádřil své obavy a naděje na lepší budoucnost), pozvednutá konspirology-samorosty v rang poselství?

Názory na to, co ta obálka znamená, je možné s řídkými výjimkami rozdělit do dvou táborů, protože jsou spojeny s jedním ze dvou krajních názorů:

- v roce 2015 konečně padne světový dolarový systém a „pindostán“ (USA) přestane být globální velmocí, což netrpělivě očekává „veškeré progresivní lidstvo“;
- v roce 2015 USA vyprovokují globální krizi, ze které právě oni vyjdou vítězně, ve výsledku čehož se svět stane nevratně „unipolárním“¹.

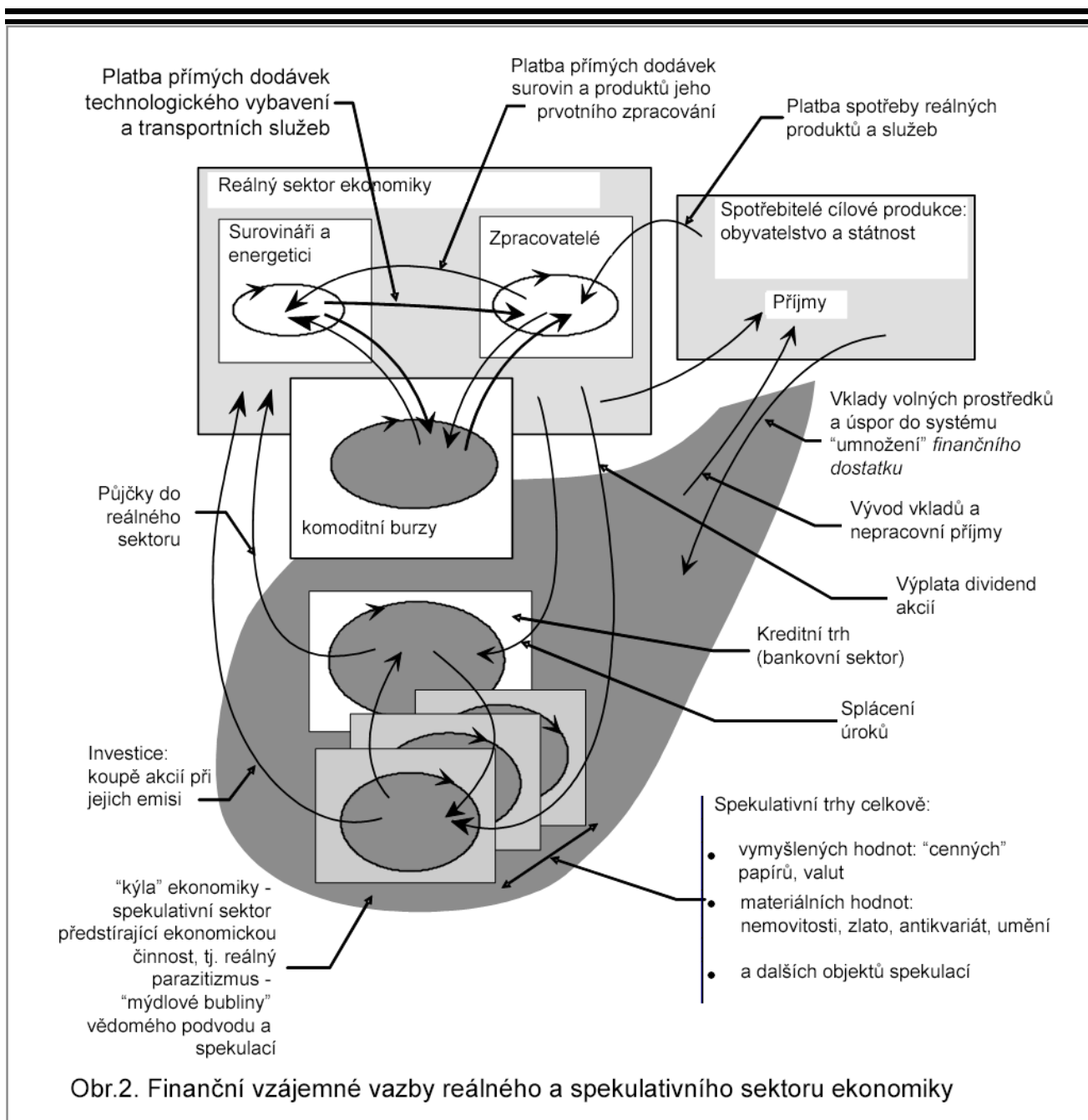
Obrazně-jinotajové systémy kódování informací skutečně existují, skutečně se používají pro předávání informací. A navíc, používají se k řízení davů mimo jejich vědomí, pokud obrazová řada je spojena s psychology objevenými představami o životě sociálních skupin, na které je předpokládáno vykázat vliv. Přitom obrázky takového druhu, přitahujíc k sobě pozornost, nebo jednoduše zapadajíc do nevědomých úrovní psychiky, shromažďují jedince, kteří se s nimi setkali, do egregorů, a dále procesy sociální psychodynamiky probíhají samy o sobě na základě toho informačně-algoritmického zabezpečení chování lidí, které se v jejich psychice zformovalo k začátku další fáze aktivity procesu a které se v psychice drtivé většiny lidí mění krajně pomalu v důsledku toho, že neumí cítit život a dumat².

Ale z větší části se v jinotajích podobného druhu projevuje sociální psychodynamika, tj. noosférické procesy, a především ty, probíhající v lidském segmentu noosféry, a nikoliv něčí individuální úmysl.

Proto je lepší nehádat o perspektivách podle noosférických projevů v publikacích médií, nezávisle na tom, nakolik široce jsou ty publikace známy, ale obrátit se k analýze života bezprostředně.

¹ Tj. realizuje se varianta „USA = metropole, všichni ostatní = podřízená periferie“, rozebraná v zápisce VP SSSR „USA a zbytek světa: perspektivy globální konfrontace“

² V našem chápání znamená myslet – schopnost objevovat problémy v životě, vypracovávat cesty a metody jejich řešení. Umět myslet ve výše uvedeném smyslu je předpokladem k tomu, neopracovávat bezmyšlenkovitě pod vlivem vnějších podnětů automatismy chování, které se nějak zformovaly v psychice jedince nebo v ní byly cílevědomě zformovány vnějšími manipulátory.

Obrátíme se k obrázku 2. Poprvé byl publikován v práci VP SSSR „Kýlu“ ekonomiky je třeba „operovat“ už v roce 1997. Světová ekonomika mu plně odpovídá. Roční „obrat“ jejího spekulativního sektoru je řádově vyšší než obrat reálného sektoru. Právě to se nazývá „modernou“ a „postindustriální společností“. V globálních měřítkách to vše pracuje na oběhu dolaru USA a na pravidlech konverze dolaru a národních valut. Emisi dolaru realizuje soukromá firma pod vývěskou „Federální rezervní systém USA“, která půjčuje dolary (včetně nově emitovaných) na úrok všem zainteresovaným osobám a vládě USA.

Pro drtivou většinu zemí, nepatřící do *ekonomicky rozvinutého, časem prověřeného a otestovaného „světového společenství“* „democracií“ (USA, Kanada, Západní Evropa, Austrálie) a nemající defakto plnou suverenitu, je účast v tom systému možná jen na základě „Washingtonského konsenzu“, kterému většinou odpovídá systém „currency board, který přímo vyžaduje přivázat emisi národní měny k zásobám dolarových rezerv. Fakticky to znamená, že v takových zemích jsou všechna aktiva kótovaná v dolarech, a vnitřní investiční zdroj je nepřítomen“. Princip currency board se všemi negativními důsledky z něj vyplývajících funguje i v postsovětském Rusku...

Emise dolaru pod úrok má za následky:

- vytváření vědomě nesplacitelného dluhu, který je určitým způsobem rozdělen v systému:

➤ zjevným způsobem ve formě právně zadokumentovaných dluhových závazků (určitou jejich část nese státnost USA) a

➤ nezjevným způsobem (právně nejsou zafixované, ale jsou distribuovány zjevnými dlužníky na své partnery během transakcí, které jsou realizovatelné jen za podmínky, že zjevným dlužníkům nikdo nepředloží dluhy ke splacení; pokud je požadováno zaplacení dluhů, pak následky transakce, uzavřené s budoucím zbankrotovaným, mohou být velmi těžké nejen pro její bezprostřední účastníky, v důsledku konkrétní zformovaných výrobních/technologických řetězců a řetězců závazků);

• kompenzaci vlivu na ekonomiku a finance vědomě nesplacitelných dluhů, zděděných z minulosti, dalšími porcemi emise dolaru.

V důsledku toho nominální hodnota vědomě nesplacitelného dluhu v systému, představeném na schématu 2, roste mnohokrát rychleji, než objemy výroby v reálném sektoru, a kupní síla dolaru padá, čímž znehodnocuje dolarové rezervy zemí-účastníků tohoto systému.

Růst vědomě nesplacitelného dluhu je faktorem, se kterým jsou už více než 20 let spojena očekávání krachu dolarového systému. Ale vyvstává otázka, co může vyprovokovat krach, v jehož důsledku dolar přestane být světovou měnou?

Takové faktory jsou dva:

1. Ukončení emise dolaru, v důsledku čehož dolarová masa přítomná v oběhu po nějaké době nebude stačit k obsluhování oběhu zboží na všech trzích obr. 2, protože ceny na nich budou pokračovat v růstu pod vlivem úrokového procenta na minulé i nově vydávané dluhy;

2. Požadavek zaplacení dluhů v objemu větším, než nějaká kritická úroveň, a týkající se všech zemí – účastníků dolarového systému (včetně USA, které dopuštěním vytvoření FEDu v roce 1913 ztratily finančně-ekonomickou suverenitu).

Oba výše uvedené faktory (ukončení emise dolaru a synchronizovaný požadavek zaplacení dluhů) jsou řízenými faktory, přičemž řízenými ne ze strany USA, ale světovým bankovním společenstvím a jeho pány.

Je to globální sociální skupina dostatečně málo početná a vyškolená (v aspektu chránění korporátních tajemství)¹ na to, aby si nelámala hlavu publikací nějaké „šarády“ na obálce „Economistu“: koho je třeba – informují přímo, a žádné informační úniky, na které by byla schopna reagovat ostatní společnost, nebudou. Na druhou stranu, „pustit“ nějakou informaci, aby odpoutali pozornost davu (včetně politických analytiků, hráčů na burze atd), aby ti nepřekáželi realizaci reálných plánů – to je jedna z komponent systému globálního řízení.

Řiditelnost dvou uvedených faktorů, k nimž je možné přidat monopolní právo korporací na odpouštění dluhů (tj. odpis bez splacení) dovoluje tomuto systému fungovat v principu neomezeně dlouho, *pokud se ignoruje vliv vněfinančních faktorů: přírodních² a sociálních³*. Je to jen otázka měřítka cen. Ale dokonce pokud vlivem emise dolaru a růstu cen se bude jednat o miliardy za nákup v hypermarketu, což je psychologicky diskomfortní, je možné provést denominaci dolaru v globálním měřítku a poté systém může fungovat do další denominace. Jistě, krach ekonomiky je možné navodit i neúmyslně součinností různých faktorů, ale pravděpodobnost samorealizace takové události je velmi malá⁴.

¹ Připomeneme, co se stalo bývalému řediteli MMF Dominiku Strauss-Kahnovi poté, co promluvil o nutnosti přechodu ke globalizaci s lidskou tváří na vystoupení před studenty Univerzity George Washingtona v New Yorku 5.4.2011.

² Mnozí už několik let čekají netrpělivě erupci supervulkánu Yellow Stone, nezamýšleje se nad tím, že taková přírodní katastrofa může být zbytečně silnou ve vztahu k úkolu likvidace USA jako velmoci.

³ Získání Ruskem, Čínou, Indií plné suverenity a realizace projektu globalizace, alternativního biblickému, kterým je zotročen Západ a který šíří USA.

⁴ Přibližně 1% obyvatel planety disponuje přibližně polovinou společenského bohatství, 80% nejchudších obyvatel disponují dohromady jen 5,5% společenského bohatství (<http://www.newsru.com/finance/19jan2015/oxfamreport.html>).

V roce 2011 byla publikována následující svědectví: „Specialisté ohledně systémové analýzy ze Švýcarské vyšší technické školy v Curychu sestavili seznam mocného „světového zákulisí“ - 147 světových korporací, které kontrolují 40% globální ekonomiky a de-facto se jeví světovou ekonomickou vládou.“ (<http://www.bb.lv/bb/all/6098/>; http://arxiv.org/PS_cache/arxiv/pdf/1107/1107.5728v2.pdf).

Kromě výše uvedených může zpracovat ještě jeden faktor – odmítnutí dolaru nějakou částí států-účastníků ve vzájemných operacích a zbavení se jimi dolarové masy a prodej dluhových obligací USA, za podmíněk:

- pokud zbavování se dolaru probíhá příliš rychle a efektivita tržního mechanismu nestačí pro přerozdělení dané dolarové masy mezi obrat specializovaných trhů na obr. 2;
- pokud se jimi vytvářený systém mezinárodního obchodu a hospodářství ukazuje přitažlivější (především pro vládnoucí „elitu“ druhých států – v podmínkách davo-“elitarismu“ je to právě takto) než dolarový, v důsledku čehož začnou další státy taktéž odhazovat dolar a dluhové poukázky USA a přidávat se k alternativnímu systému.

Tj. v libovolné variantě může být krach globálního dolarového systému jen politicky motivovaným a řízeným. A ti, kdo drží otěže řízení, v případě přijetí rozhodnutí o řízeném krachu dolarového systému a odepsání „pindostanu“ (USA) na úroveň regionální velmoci s následným rozdělením na základě etnického příznaku – nemají potřebu informovat o tom plánu nejvíce bystré dopředu, publikací „šarády“ v médiích. Ale realizace takového politického rozhodnutí předpokládá dopředu známou pro jeho iniciátory odpověď na otázku: *A co bude potom?* – „potom“ ne obecně, ale hned po krachu dolarového systému a odepsání „pindostanu“ na úroveň regionální velmoci, protože dokonce chaos musí být řízeným.

„Dopředu známá jednoznačnost“ odpovědi na otázku „Co potom“ předpokládá soustředění určitých zdrojů a rozvoj struktur, které při přechodu objektu řízení (světové ekonomiky nebo jejího segmentu, který se zřekl dolaru do režimu „potom“ musí ihned vstoupit do činnosti, a v řadě případů pracovat s předstihem.

Otázka „Co potom?“ vyžaduje analyzovat ne ani tak projevy noosférických procesů v publikacích médií, jako fakty života společností. A kromě toho, je třeba cílevědomě vytvářet fakta takového druhu, tj. zdroje a systémy, které při nastoupení „potom“ (a lépe, profylaktující nastoupení nepřijatelných variant „potom“) začnou pracovat.

Poslední se týká i odpovědi na otázku: *Proč se realizovala Direktiva RNB USA 20/1 z 18.08.1948 „Naše cíle ve vztahu k Rusku“¹* — a jediné proto, že v SSSR ani na úrovni státu, ani na úrovni společnosti neexistovala odpověď na otázku „A co potom?“, tím spíše nebyla odpověď na otázku „A jak úspěšně profylaktovat realizaci té direktivy?“ A to při situaci, kdy celkový náklad publikací úryvků z té direktivy v různých vydáních knihy N.N.Jakovleva „CIA proti SSSR“ činil 20 milionů kusů.

2. Vzájemné vztahy regionálních civilizací

2.1. Západ – Rusko

Během několika posledních staletí se mnozí jak domácí, tak i zahraniční kulturní a političtí činitelé vyjadřovali v tom smyslu, že „Rusko je evropská velmoc“. Geograficky je to tak: oblastí vzniku Ruské mnohonárodnostní kultury je Evropa. Ale kulturně a politicky to tak není.

Rusko je svébytné, a vůbec není nositelem nějaké větve celoevropské kultury. Na to poukazovali mnozí jak domácí, tak i západní činitelé politiky a kultury. Ze strany Ruska nebyli obětí iluzí „Rusko – evropský stát“, protože si uvědomovali, že Rusko je jednou z regionálních civilizací planety.

Ze strany Západu se takového názoru přidržují nejen ti, kdo viděli reálné odlišnosti a uznávali právo Ruska být samo sebou a rozvíjet se svébytně. Ale na názoru, že Rusko není Evropa, stáli všichni iniciátoři agresivních válek proti Rusku během mnohých staletí. A správnost tvrzení „Rusko není Evropa ani Západ“ je potvrzována rozdílem v charakteru válek: vnitroeuropejských a válek evropských států a spojené Evropy, a potom Západu celkově proti Rusku.

¹ Na internetu je zveřejněna na stránkách „Internet proti televizi“ v článku „Odkud se vzal Dullesův plán“ (<http://www.cnrtrv.ru/common/2015>). Nachází se tam odkaz na zdroj: Thomas H. Etzold and John Lewis Gaddis, eds., *Containment: Documents on American Policy and Strategy, 1945-1950* (New York: Columbia University Press, 1978).

-
- Evropské státy nejednou bojovaly mezi sebou navzájem, ale v drtivé většině ty války nebyly válkami na vyhlazení obyvatel určitých oblastí a zotročení ostatního obyvatelstva se zničením jejich jazyka a kultury¹.
 - Všechny války evropských států a jejich koalic proti Rusi-Moskovii-Rusku-SSSR-Rusku byly válkami na vyhlazení většiny původního obyvatelstva a zotročení zbylého obyvatelstva s jeho následnou derusifikací a zničením kulturního dědictví a záměnou historické paměti uměle zkonstruovaným historickým mýtem (jak to probíhá na Ukrajině po rozpadu SSSR, a na jaký cíl míří v Rusku „destalinizace“). Právě proto v roce 1945, jen co bylo poraženo hitlerovské Německo, Churchill dal příkaz k rozpracování plánu nové válečné koalice proti SSSR, „Operace Nemyslitelné“ s použitím jednotek wehrmachtu. Právě proto byla politická „elita“ EU připravena obvinít z rozpoutání druhé války 20. století J.V.Stalina a rehabilitovat Hitlera jako předstupeň vytvoření EU, přenesením odpovědnosti za holocaust z Hitlera na jeho okolí.

V současnosti se nic nezměnilo. Prezident USA Barack Obama 1. února 2015 dal interview kanálu CNN. V něm se vyjádřil o politice ve vztahu k Rusku.

«CNN: Je správné tvrzení o tom, že ve vztahu k Rusku byla vaše politika dostatečně efektivní pro oslabení ruské ekonomiky? Nicméně to nezabránilo V.Putinovi vytvořit nestabilitu v Ukrajině. V posledních několika týdnech konflikt zdá se ještě posílil.

Barack Obama: Zcela správně. Je to myslím svědectví špatných rozhodnutí Putina, přijatých jím jménem své země. Pokud se zamyslet, jaké vztahy jsme měli s Ruskem, když jsem se stal prezidentem, tehdy jsme hovořili o resetu. Tehdy jsem vypracoval myslím efektivní pracovní vztahy s Medvěděvem.

V důsledku toho ruská ekonomika začala růst, u vlády se objevila možnost ji diverzifikovat. Vztahy Ruska s Evropou a celým světem byly pevné, Rusko s naší pomocí vstoupilo do WTO.

Ale poté, co Putin přijal to rozhodnutí ohledně Krymu a Ukrajiny, ne proto že měl nějakou velikou strategii, ale podle všeho proto, že ho protesty na Majdanu přistihly nepřipraveného, a také útěk Janukovyče poté, co jsme vystoupili jako prostředníci v přechodu moci na Ukrajině...

Od té doby ta jeho improvizace stále častěji dováděla Putina do situace, která představuje narušení mezinárodního práva, která narušuje teritoriální celostnost a suverenitu Ukrajiny. A ta situace přivedla k diplomatické izolaci Ruska, a Evropu už nebaví stýkat se s Ruskem; přivedla k sankcím, které oslabily ruskou ekonomiku právě tehdy, když se všechny její příjmy snížily.

Není takový recept, podle něhož by pro Rusko vše končilo dobře. Anexe Krymu je pro Rusko ztrátová, vůbec ne výhodná akce. Doby, kdy se dobývání území nějakým způsobem považovalo za důkaz statusu velmoci, už jsou pryč. Dnes se moc země měří vědomostmi, návyky, schopností exportovat zboží, vynalézat nové produkty a služby, vlivem. Daleko ne vše ty věci jsou jeho strategií zabezpečeny.

Pokud vůdce země stále odmítá návrhy, které mu děláme, s ohledem na rozměr ruské armády a to, že Ukrajina není částí NATO, v důsledku čehož jsou možnosti naší vojenské intervence omezené, a Putin se zatím nezastavuje...

Těm, kdo nám navrhoval udělat více, bych odpověděl: můžeme dosáhnout toho, aby Rusko neslo velké ztráty, a právě tím se i zabýváme. Můžeme vykazovat diplomatický tlak na Moskvu. Nemyslím si, že reálný vojenský konflikt mezi USA a Ruskem je moudrým řešením pro Ameriku nebo svět.

¹ Výjimkami jsou války proti Albigenským, jejichž podstatu poté vítězové obalili do lží, a kárná expedice [vévody z Alby](#) do Holandska.

Zabýváme se posilováním zemí na hranicích s Ruskem, které jsou členy NATO. A já jsem dal jasně najevo, že tu linii nelze překračovat, protože to bychom museli přijmout vojenská opatření pro obranu našich spojenců – o tom mluví článek 5 ústavy aliance.

Připomínáme, že 21. ledna Obama prohlásil, že ekonomika Ruska je v troskách díky USA»¹.

Poznamenáme, že verze Obamy ohledně průběhu událostí v Rusku a na Ukrajině neodpovídá skutečnosti: konkrétně, během prezidentství Medvěděva přišla krize, a ne rozvoj ekonomiky Ruska; USA manipulovaly politikou Ruska v 90. letech a na Ukrajině během celé její postsovětské existence až do současnosti.

Pokud to nevíme a zapomeneme, co bylo do roku 1991, do roku 1917, 1703, 1605, do r. 988, zapomeneme, jak se USA účastnily intervence během občanské války v Rusku, zapomenneme Direktivu Rady bezpečnosti USA 20/1, a začneme psát historii lidstva z nuly, z okamžiku vzniku postsovětských států, pak Obama má pravdu: Rusko je divoký, necivilizovaný agresor.

Pokud ale nezapomeneme na to, jak se USA účastnily intervence během občanské války v Rusku, pokud nezapomeneme na „studenou válku“, kterou USA jako stát-hegemon Západu vedl proti SSSR od roku 1945 do r. 1991, pak je vyřčené Obamou: deklarace o pokračování do vítězného konce té samé studené války, v jejímž důsledku byl SSSR rozčleněn, načež Západ začal ekonomickou a kulturní genocidu ve vztahu k našemu obyvatelstvu pod slogany liberalismu a integrace „svobodného Ruska“ a dalších postsovětských států do „rodiny civilizovaných národů“. A vše v interview Obamy, týkající se znovuspojení Krymu a Ruska, pozice Ruska ohledně „suverénní“ Ukrajiny atd. jsou prázdné řeči, jejichž cílem je pěstovat iluzi blahorodné politiky USA v myslích amerických a evropských obyvatel. Politiky USA, která má v konečném důsledku za účel rozšíření „Pax Americana“, v němž by byly USA zplnomocněná (majiteli „Pax Americana“) metropole, a vše ostatní – hierarchie kolonií a kryptokolonií, plně kontrolovanými USA a pány „Pax Americana“.

Tj. ačkoli interview Obamy není formálně protokolární diplomatická nota o vyhlášení války, ve své podstatě je to oficiální prohlášení o pokračování války „vysoce civilizovaného“ Západu proti „necivilizovanému“ Rusku. Strategie války byla popsána bez jakéhokoli utajování v knize Brzezinského „Velká šachová deska“² a vše, co proběhlo na Ukrajině, bylo popsáno Brzezinským jako politické záměry USA a způsoby jejich realizace už v roce 1998.

¹<http://tvgold-online.ru/novosti-cmi/6148-obmama-zayavil-chto-ne-takogo-sposoba-kakoy-rossiyu-zhdet-blagopriyatnyy-ishod.html>.

² «Velká šachová deska. Nadvláda Ameriky a její geostrategické imperativy» («The Grand Chessboard. American Primacy and Its Geostrategic Imperatives». Basic Books). O té knize viz analytická poznámka VP SSSR z roku 1998 „Egoista je podobný člověku dlouho sedícímu ve studni“

2.2. Ukrajina jako část ruského světa: převed' mě přes majdan...¹

demotivationme

Ні — Союзному договору!

КРЕМЛЬ ВВАЖАЄ, ЩО БЕЗ СОЮЗУ УКРАЇНА ПРОПАДЕ. ЧИ ВІД-
ПОВІДАЄ ЦЕ ДІЯСНОСТІ?

ПРОЧИТАЙТЕ НАВЕДЕНІ НИЖЧЕ ДАНІ І ЗРОБІТЬ ВЛАСНИЙ ВИС-
НОВОК:

**ВИРОБНИЦТВО
НАЙВАЖЛИВІШИХ ВИДІВ ПРОМИСЛОВОСТІ
І СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ ПРОДУКЦІЇ НА ДУШУ НАСЕЛЕННЯ
В 1989 РОЦІ**

Країна, продукт	Великобри- танія	Італія	Франція	ФРН	Україна	Місце
Електроенергія квт-рік	5383	3650	7431	7215	5706	3
Нафта вилуч. газ. кон- ден. кг.	1486	78	64	57	104	2
Газ природ. м³	846	302	59	26	607	2
Вугіл. товар. кг.	1757	24	239	3970	3475	1
Заліз. руда кг.	4	—	107	2,0	2126	1
Сталь	329	436	344	691	1060	1
Цемент кг.	245	690	469	469	454	4
Зерно і зернобобові кг.	405	235	1058	445	1033	2
Картопля кг.	121	42	85	118	378	1
М'ясо кг.	66*	63*	112*	96*	86	3
Молоко кг.	262*	204*	519*	450*	469	2
Цукор кг.	22*	26*	67*	50*	118,6	1
Масло кг.	2,5*	1,3*	9,2*	6,9*	8,5	2

* — дані на 1988 рік.

**ЧОМУ ТАКИЙ РІВЕНЬ ВИРОБНИЦТВА НІЯК НЕ ПОЗНАЧАЄТЬСЯ
НА НАШОМУ ДОБРОБУТІ? ЧИ НЕ ТОМУ, ЩО БІЛЬШІСТЬ НАШОЇ ПРО-
ДУКЦІЇ ІДЕ ДО ЦЕНТРУ?**

ТО КОМУ ПОТРІБЕН СОЮЗНИЙ ДОГОВІР?

**Rok 1991 - Ukrajina je na tom hospodářsky lépe
než Evropa.
Je třeba jen shodit jářmo "moskalů"...**

Pokud se obrátíme k vnitřním zvláštnostem Ukrajiny, které dovolily kurátorům od amerických zvláštních služeb dovést ji do současného stavu, pak hlavní z nich je neopodstatněná samolibost velké většiny jejích obyvatel, což se stalo normou ještě v sovětské době: viz agitaci „separatistů“ proti podepsání Svazové dohody v roce 1991, ve které se uvádí údaje o objemech produkce řady odvětví v přepočtu na jednoho obyvatele na Ukrajině a v evropských zemích. Zamlčeny v této agitce zůstaly tři okolnosti:

- to, že ty ukazatele jsou výsledek řízení ekonomiky Ukrajiny na základě celosvazového systému státního plánování sociálně-ekonomického rozvoje, při všech jeho defektech;

¹ Píseň Tat'ány a Sergeje Nikitinů na slova bývalého redaktora časopisu Ogonjok Vitalije Korotiče (překlad do ruštiny: Mladý Moritz) „Převed' mě přes majdan, skrz rodnou lidskou tržnici...“ se ukázala prorockou... obecně, **dohandlovali**: jak sami, tak mezi sebou, i se „světovým zákulisím“. A samotná Ukrajina na základě v ní cíleně zformované algoritmiky sociální psychodynamiky „skrz majdan nepřejde“, protože zabředli do různorodého handlování.

-
-
- seznam všeho toho, co dodávala Ukrajina do druhých svazových republik;
 - srovnání kvality inovací, dokonalosti konstrukce a kvality „Záporožců“, KrAZů, a další průmyslové produkce Ukrajiny se zahraniční produkcí analogického typu.

Poznamenáme, že v agitaci z roku 1991 není dokonce ani náznak integrace Ukrajiny ani do EU, která ještě neexistovala, ani do „společného trhu“, který tehdy už byl, ani do NATO, protože v tom případě by bylo třeba posoudit i otázku, komu v Evropě a v jakém objemu byly ukrajinské výrobky potřeba, a jakou roli může Ukrajina hrát v struktuře bloku NATO. Tj. agitka apelovala k nepřemýšlení, bezstarostnosti a dosáhla úspěchu.

Přesto, 23 let nezávislosti je doba víc než dostatečná na to, aby (pokud přemýšlet a realizovat politickou vůli) se naladila státnost a řízení v ekonomice na makro- i mikro-úrovni tak, aby na Ukrajině neproběhlo to, co proběhlo. A v případě úspěchu takového kulturního a ekonomického rozvoje mnohonárodnostní postsovětské Ukrajiny by se nic špatného z toho, co se odehrálo v roce 2014, a z toho, co se ještě zbývá realizovat v budoucnosti, nemohlo stát. Ale pokud se to stalo, pak vzniká otázka: Na co bylo spotřebováno 23 let samostatnosti?

Odpověď je prostá. Ta doba byla spotřebována:

- na vymyšlení a propagandu pavědeckých nacistických (ve své podstatě) mýtů o velikých antických „Ukrech“, ze kterých vzniklo ostatní lidstvo, ale kteří se z neznámých příčin ocitli v područí „prokletých Moskalů“ - „zbytků různých národů“, nemající v hloubi duše nic než špatnost;
- na výchovu (na základě těchto mýtů) generace více či méně zřetelně projevených nacistů, necitlivých k životu a neschopných uvažovat, a proto podřízených internacistům;
- na vybudování potenciálu nenávisti nejen k těm mýtům a jejich nositelům, ale i ke všemu ukrajinskému u té části obyvatel, pro kterou není „ukrajinská mova“ (řeč) rodnou řečí, ale uměle na konci 19. století rusofoby vytvořený žargon, pozvednutý v status jediného státního jazyka vládou postsovětské ukrajiny, k jehož používání nutí násilím, potlačující vzdělání a rozvoj kultury v jiných jazycích¹, včetně skutečného ukrajinského jazyka – dialektu ruského jazyka, odlišného od polopolského² žargonu – „děřžavnoj movy“.

Tj. čas byl spotřebován na vytvoření toho potenciálu automatismů sociální psychodynamiky, která nyní pracuje, zrodila a podporuje průběh občanské války, jíž jako startér posloužily první výstřely na kyjevském majdanu a vražda několika desítek lidí v Domě odborů v Oděse, provedené nájemnými silami kurátorů „spontánní“ antiruské ukrajinské státnosti.

Výše uvedené v kapitole 2.2. je ilustrací na téma, že průběh historie je algoritmický, a nosičem algoritmiky, realizované v konkrétním průběhu završených událostí, je kolektivní psychika společnosti, s kterou interaguje psychika každého jedince, který je součástí dané společnosti.

Ve vztahu k budoucnosti to znamená, že výchova a vzdělání, které získala drtivá většina dospělých lidí, nyní ještě stále žijících na Ukrajině, je takové, že nedovoluje zastavit tragédii počatou v roce 2014 dříve, než vyhoří veškerý k 23. únoru 2014 nahromaděný potenciál vzájemné nenávisti Ukrajinců k sobě navzájem a k obyvatelům okolních zemí, především k obyvatelům a státnosti Ruska. Minské a jiné dohody o uregulování situace na Ukrajině a stabilizaci její státnosti nemohou zastavit válku, protože není kdo by je na Ukrajině plnil: Minské a jiné dohody o uregulování situace na Ukrajině a stabilizaci její státnosti nemohou zastavit válku, protože je na Ukrajině nemá kdo plnit: jen rodí množství nereálných iluzí, protože nepočítají s reálně zformovanou a aktivní sociální psychodynamikou.

Co se týká nevyhlášené války, kterou Rusko údajně vede proti Ukrajině, pak situace vypadá následujícím způsobem:

¹ Neexistuje žádné skutečně epochální vědění, vyjádřené jen v ukrajinštině („na mo(l)vě“), kvůli jehož osvojení by se lidé sami učili „movu“: jen přítomnost takového vědění by se mohlo stát skutečným stimulem k tomu, aby si občané Ukrajiny neukrajinské národnosti osvojovali „movu“ sami.

² Srovnejte kořeny polského jazyka a kořeny „velmocenské movy“ Ukrajiny.

- Rusko nebojuje s Ukrajinou, tj. neprovádí na jejím území vojenské a diverzní operace, nezasazuje raketové a letecké údery jejím objektům. Na Ukrajině probíhá občanská válka. Ta je výsledkem krachu předchozí mnohaleté politiky USA, intervence do vnitřních záležitostí Ukrajiny, jejímž cílem je vytvoření nástupního prostoru pro ozbrojené síly USA několik set kilometrů od Moskvy, obydlené domorodci loajálními USA, nenávidějícími Rusko. To je v plném souladu s geopolitickou strategií popsanou Brzezinským už v 90. letech: viz jeho kniha „Velká šachová deska“;
- Všechny občanské války, které zná historie, probíhaly za účasti v nich cizozemců na všech stranách konfliktu a za podpory bojujících stran těmi či oněmi státy. Občanská válka na postsovětské Ukrajině není v této rovině výjimkou. Účastní se jí kromě ukrajinských občanů mnoho cizinců, včetně občanů Ruska, ale regulérní vojenské útvary armády RF bojové akce na území Ukrajiny neprovádí, což nakonec 29. ledna 2015 přiznal i generální štáb Ukrajiny¹. Je jasné, že Rusko, pracující na obnovení své suverenity, nemá důvody podporovat globální politiku USA (namířenou na zničení Ruska), včetně politiky na Ukrajině, a to vyvolává nenávist liberálního internacismu a jeho periferie v samotném Rusku, jež si nepřije označit režim v Kyjevě nacistickým a páchajícím genocidu obyvatel regionů Ukrajiny.
- Rusko by mohlo zrychlit krach kyjevského režimu, nejen provedením vojenské operace proti němu, ale také zastavením dodávek mnohého zboží na Ukrajinu, na území, které kontroluje Kyjev, ale Rusko dodávky plynu, uhlí atp. nezastavilo. To vyvolává nespokojenost s politikou Putina a s ním osobně u tzv. „patriotů Ruska“, kteří nepovažují za svou povinnost vnikat do podstaty a variabilní perspektivy globální politiky (politiky, orientované na dosažení cílů ve vztahu ke způsobu života celého lidstva), a v důsledku své krátkozrakosti sní o „odkousnutí“ Novoruska od Ukrajiny, a potom o potlačení kyjevského režimu vojenskou cestou. Ale vysněná politika takových „patriotů“, pokud se na ni podíváme ve vztahu k šesti prioritám zobecněných prostředků řízení / agrese, je v souladu se slovy Obamy: „Neexistuje takový recept, podle něhož Rusko vyvázne dobře.“² Obama takový recept nezná, ale to neznamená, že neexistuje nebo že v globální politice není aktivní.

2.3. Rusko

2.3.1. Z úhlu pohledu „světového společenství“ liberálů-internacistů

Vzniká nicméně otázka: *Co dává Obamovi osnovu sebejistoty v jeho hodnoceních perspektiv Ruska?*

Odpověď je dvojí:

- Ze strany Obamy je to nevědomost a šablonovité myšlení na základě speciálně pro něj odfiltrovaných historických precedentů: Obama není mnoho znající, prozíravý a podlý padouch, ale jeden z mnoha milionů mluvek, jaké už mnoho desetiletí produkuje vzdělávací systém USA a jejich propaganda³. Od jiných amerických žvatlů se liší jen tím, že mu zákulisně-politické síly svěřily pozici hlavy státu, ve které se na něj kladou dvě hlavní povinnosti: podepsat, kde ukáže a držet moudrý výraz na veřejnosti. Reálně politiku USA řídí jiní.
- Ze strany Ruska je to postsovětská státnost jako společenský institut: principy jejího vybudování a architektura jejích struktur, mravně-etické a intelektuální kvality korpusu poslanců a vládních úředníků, a také pracovníků aparátu, charakter vzájemných vztahů státnosti se společností, koncepce organizace života státu a kvalita státního řízení sociokulturními procesy a ekonomikou země v

¹ Náčelník generálního štábu ozbrojených sil Ukrajiny Viktor Muženko přiznal, že ukrajinské ozbrojené síly nevedou na východě Ukrajiny boje s armádou RF. <http://www.vesti.ru/videos/show/vid/634129/cid/9/>.

² Z interview Obamy CNN vzpomenutého už výše: <http://tvgold-online.ru/novosti-cmi/6148-obmama-zayavil-chto-netakogo-sposoba-kakoy-rossiyu-zhdet-blagopriyatnyy-ishod.html>.

³ Kniha s údajným autorstvím Obamy „Drzost naděje. Myšlenky o obrození amerického snu“ je moudřejší, než Obama vystupující na veřejnosti, nebo Obama v politice. V ruském překladu má podtitulek „Kniha člověka, který může změnit Ameriku i celý svět“. Na toto téma viz analytická poznámka VP SSSR «Бюрократическая безнадёга в России и глобальный проект «Обама» (из серии «О текущем моменте», № 11 (83), 2008 г.).

souladu s koncepcí. Všechno to je takové, že vnější nepřátelé nejsou pro zničení Ruska nutní: plně stačí postsovětská státnost, ale s upřesněním: hlavní je nepřekážet jí pohrbit zemi.¹

Pro ilustraci posledního tvrzení uvedeme jen jeden fakt. Po završení epochy jecinismu 8. února 2000 byl ohlášen kurs na modernizaci země: „před Ruskem stojí strategická výzva – rychlá modernizace ekonomiky“². V roce 2009 byl krach toho pokusu modernizovat ekonomiku přiznán tehdejšími prezidentem RF Medvěděvem: „Nejen že jsme selhali, ale my jsme v tom směru ani nic neudělali.“³ Kurz na novou modernizaci D.A.Medvěděv oznámil v Poselství Federálnímu shromáždění 12.11.2009, ale i ona se, jemně řečeno, nepovedla. A poté se v systémotvorných principech fungování vědy, vzdělávacího systému, průmyslu a zemědělství Ruska nic nezměnilo pro to, aby další modernizace, o jejíž nutnosti mluvil V.V.Putin na Státní radě 18.9.2014, byla úspěšná a pozvedla Rusko na úroveň světového lídra vědecko-technického a ekonomického pokroku. A to je právě to, co zabezpečuje odolnost země k politickému a ekonomickému tlaku zvenku.

Příčiny chronické neschopnosti realizovat modernizaci a přechod k stabilnímu inovačnímu rozvoji nejsou k tomuto okamžiku odstraněny. Stále je v činnosti ústavní zákaz na státní ideologii (článek 13, část 2 ústavy RF), tj. zákaz na ohlášení a propagandu cílů vnitřní, vnější a globální politiky, cest a prostředků jejich dosažení. V důsledku toho ta tematika nemůže být předmětem posouzení v Dumě a Radě federace proto, že výsledky posouzení takového druhu nemohou být právně zakotveny a prohlášeny ideovou osnovou politiky státu, kterou mají povinnost se řídit všichni členové státního aparátu bez výjimky. Poslanci a úředníci stále mají zato, že jejich uzákoněné příjmy (úplatky, tunelování rozpočtu a „zastřešování“ byznysu) mohou být řádově vyšší než příjmy těch, zapojených v reálném sektoru, ačkoli pozitivní důsledky jejich politiky nejsou pozorovány už desetiletí⁴; finanční klima je stále takové, že příjmy elitní prostitutky (tím spíše instalované „pánickem“ na vysokou pozici), sportovce nebo showmana, kteří nic nevytváří, jsou násobně vyšší, než příjmy učitele nebo inženýra, jejichž práce určuje budoucnost země: učitelé vytváří kádrový korpus, inženýři jsou tvůrci nových technologií; v zemědělství je stále chudoba a stále více vymírajících vesnic; drtivá většina pračeschopného obyvatelstva je profesionálně neadekvátních, tj. nejsou schopni kvalitně dělat tu práci, kterou dělají, a nepřejí si zvyšovat profesionální návyky a schopnosti, protože ve finančním klimatu, zformovaném nikým jiným, než postsovětskou státní mocí, růst profesionality nevede k růstu materiálního zabezpečení pracujících. Vzdělání degraduje, centrální banka RF stále za nic neodpovídá ani před národem, ani před státem, provádí emisní politiku ke škodě zemi na základě principu „currency board“ a drží základní úrokovou míru na takové úrovni, že reálný sektor degraduje, ačkoli na nutnost snížení úrokové sazby a růstu investičních zdrojů země díky emisi poukazovali vedení CB během mnohých let různí lidé, včetně prezidenta RF. Kolem 80% nařízení hlavy státu se neplní. Ceny rostou rychleji, než produktivita práce. Vyšší školství RF stále deformuje světový názor studentů pseudovědeckým sociálně-filozofickým a finančně-ekonomickým balastem, jehož jediným účelem je reprodukovat v následnosti pokolení korpus biorobotů, neschopných myslet – zřízence a poslance koloniální administrativy, nabrané z domorodců, kteří budou řídit zemi v plném souladu s cíly majitelů formálně plně suverénní kryptokolonie. Za tím účelem se podíl úředníků, kteří získali vzdělání v „civilizovaných zemích“ a mají zaujímat vyšší státní civilní posty v zemi, plánuje zvýšit v roce 2016 na 4% a do roku 2020 na 12%, což je ekvivalentem uzákonění předání klíčových postů ve státním řízení naverbovaným zrádcům Vlasti a v

¹ Oba dva aspekty jsou osvětleny v pracích VP SSSR «“Сад” растёт сам?..» и «Введение в конституционное право», «Русское правоведение: «юридическая чума» на Руси — вылечим».

² Vystoupení Putina 8.2.2000: [Из выступления на встрече с научно-технической общественностью 8 февраля 2000 г.: http://archive.kremlin.ru/priorities/31004.shtml](http://archive.kremlin.ru/priorities/31004.shtml).

³ Medvěděv, 2009: <http://lenta.ru/news/2009/08/31/innovation/>.

⁴ Pro srovnání: Rusko žije podle ústavy r. 1993 už 22. rok a žádné epochální vědecko-technické, ekonomické a kulturní úspěchy nejsou.

Katastrofu roku 1941 a let Jurije Gagarina do kosmu dělí 20 let, během nichž se odehrálo: Vítěství ve Velké vlastenecké válce, obnovení národního hospodářství během jedné pětiletky, zavedení ekonomiky do řečiště plánovaného snižování cen, vytvoření jaderné a termojaderné bomby a přezbrojení ozbrojených sil, vytvoření vzdělávacího systému nejlepššího na světě a zavedení lékařské péče, zdarma dostupné všem.

zahraničí biorobotizovaným užitečným idiotům¹. Státní moc a orgány místní samosprávy – celkově – nemají autoritu mezi lidmi a nepožívají jejich důvěry². Poslanecký a hodnostářský korpus během doby od r. 1993 nemoudří, jeho představitelé jsou ve většině případů samolibí, drzí a nevzdělatelní, v důsledku čehož státnost není schopna identifikovat a v přijatelné době řešit problémy společnosti, a kultura státního řízení degraduje. Apely občanů do vládních orgánů ohledně libovolných otázek jsou neužitečné, protože neustí ve vypracování a realizaci efektivních opatření, dovolujících řešit problémy.

Znajе toto a mnohé další Obama je přesvědčen, že „hra je rozhodnuta“. A to není jen jeho mínění³: vůdci USA jsou přesvědčeni o tom, že „nejsou ohraňeni časem“ (jedno z tvrzení Direktivy RNB USA 20/1 z 18.08.1948) – je třeba jen trochu počkat, a Rusko zmizí z mapy světa samo⁴.

Precedent se už odehrál: už se dočkali, jak dozrál Sovětský svaz, načež ho zlikvidovala nespokojenost dokonce ne jeho vlastních občanů, ale převážně vládnoucí „elity“, která se mravně rozložila, při mlčenlivé toleranci (dopuštění) obyvatel.

Zda nynější státnost Ruska smete „majdan“ nebo proběhne „palácový převrat“, v jehož důsledku se v čele státu ocitne někdo poddajnější tlaku USA, než Putin⁵, nebo zda se právně legitimně Ruská federace transformuje v „konfederaci“ množství suverénních států, nebo zda Rusko zachvátí „ruská vzpoura, nesmyslná a nemilosrdná“ - to jsou pro síly, stojící za Obamou, malé nevýznamné detaily.

2.3.2. Co nezapadá do formulky, přístupné vnímání Obamy a jeho pánů

Připomeneme, že podtitulek ruského překladu knihy Obamy „Drzost naděje. Myšlenky o obrození amerického snu“ je „Kniha člověka, který může změnit Ameriku i celý svět“. Tj. analyzovat kroky USA v libovolném regionu planety, bez identifikace koncepce globální politiky, kterou provádí USA od okamžiku svého vzniku, znamená vědomě se odsuzovat k chybám a utrpení škody, plynoucí z těch chyb. Konceptuální jednoznačnost globální politiky USA je možné pochopit z téže knihy „Drzost naděje“ nezávisle na tom, zda v jejím základu leží myšlenky samotného Obamy, zredigované speechwritery, nebo je to text, napsaný druhými, pod něž se Obama jednoduše podepsal jako „autor“, zosobňující určité politické síly.

Kniha dává charakteristiku zákonodárství USA:

„... naše zákonodárství se z principu jeví kodifikací morálních norem, a mnohé je v něm založeno na židovsko-křesťanské tradici.“ (s.246)

Vyprávěje o svých setkání se senátorem Byrdem⁶ (v té době nejstarším členem Senátu USA a má se za to, že zednářem), Obama uvádí jeho slova:

„Dnes téměř nikdo nezná ústavu, - pokračoval senátor, a vyndal z náprsní kapsy saka kapesní vydání. - Vždy jsem říkal, že potřebuji jen tuto knížku a Bibli.“ (s. 114-115).

¹ Projekt „Strategie inovačního rozvoje Ruské federace do r. 2020“:

http://www.economy.gov.ru/minec/activity/sections/innovations/doc20101231_016#.

² Veřejná vystoupení většiny politiků vyvolávají na internetu převážně negativní komentáře.

³ «Obyvatelstvo Ruska se zmenšuje, ekonomika uvažuje, nepřežije následujících 15 let“ (Vice-prezident USA Joe Biden, Wall Street Journal, 25.7.2009)

⁴ Právě proto Obama v interview CNN prohlásil, že vojenský konflikt USA a Ruska nepočítá mezi moudrá řešení, pro Ameriku i celý svět.

⁵ V.V.Putin je v jejich mínění „Veš, která zaryčela“ («Putin: the louse that roared») — tak se jmenuje článek Maxe Buta v «Los Angeles Times» z 14. února 2007 — http://www.latimes.com/news/opinion/la-oe-boot14feb14_0,1863705.column?coll=la-opinion-righttrail. Text je napsán ohledně vystoupení Putina na mnichovské konferenci o bezpečnosti z 10.2.2007. Ve své řeči Putin tehdy řekl následující: „Rusko je země s více než tisíciletou historií, a prakticky vždy požívala privilegium vést nezávislou zahraniční politiku. Nechystáme se tuto tradici měnit ani dnes.“

(http://archive.kremlin.ru/appears/2007/02/10/1737_type63374type63376type63377type63381type82634_118097.shtml).

⁶ Robert Carlyle Byrd (1917 — 2010).

Tj. USA se nachází pod mocí biblické koncepce zotročení lidstva, jejíž otrokářskou podstatu si američtí „svobodmilci“ a „ochránci práv“ neuvědomují.

Státnost USA je hodnocena Obamou nejen jako životaschopná, ale jako „vzor pro mnohé nyní prosperující státy“ (s.107), což podrozmívá její převahu nad jinými variantami vybudování státnosti. A prosperita je podle mínění Obamy podmíněna těmito faktory:

« Věřím ve svobodný trh, konkurenci, podnikatelský duch a myslím, že mnohé vládní programy ospravedlňují naděje do nich vkládané. Chtěl bych, aby u nás bylo méně právníků a více inženýrů.» (s. 15)

«... dokud má každý člověk svobodu sledovat své zájmy, společnost jako celek bude vzkvétat¹. Náš systém samořízení a ekonomika svobodného trhu závisí na každém Američanovi, podporujícím tyto hodnoty. Legitimita naší vlády a naše ekonomika závisí na tom, do jaké míry budou tyto hodnoty respektovány; to je důvod, proč rovné možnosti a nediskriminace spíše doplňují naši svobodu, než že by ji omezovali.» (s. 65).

V souladu s pohledy takového druhu:

- všichni, kdo Ameriku napodobují a snaží se realizovat její organizačně-řídící, kulturní a ekonomické principy ve své společnosti – jsou normální, pokrokově myslící lidé,
- a všichni ti, kdo s tím nesouhlasí se v lepším případě mýlí, a v horším jsou to nenapravitelní „bad guys“, které je nutné neutralizovat, rozdrtit, zlikvidovat, a proto musí být veškerá síla Ameriky a s ní solidárního pokrokově myslícího lidstva namířena na řešení úkolů podobného druhu po celém světě.

Těmito principy se řídí všichni prezidenti USA od vraždy F.D.Roosevelta² (s výjimkou taktéž zavražděného Kennedyho), a tyto principy vyjádřil i Obama ve svém interview CNN, ze kterého je možné pochopit:

- USA podporovaly pokrok na Ukrajině a Putin tam vytvořil nestabilitu: Putin je nepřítel pokroku.
- Putin přijal jménem své země špatná rozhodnutí „ne proto, že měl nějakou velkou strategii, ale v podstatě proto, že ho protesty na Majdanu zaskočily.“ (výtku ohledně absence strategie je obviněním z hlouposti a politické neadekvátnosti).
- A za liberálního Medvěděva bylo vše pokrokové: „... když jsem se stal prezidentem, tehdy jsme mluvili o resetu vztahů. Tehdy jsem myslím vytvořily efektivní pracovní vztahy s Medvěděvem. V důsledku toho začala ruská ekonomika růst, vláda získala možnost diverzifikovat ji. Vztahy Ruska s Evropou a celým světem byly pevné, Rusko s naší pomocí vstoupilo do WTO.“ (tj. integrovalo se do systému, uvedeného na obr. 2 v roli levné pracovní síly a zdroje levných přírodních zdrojů.)

Veškeré ono životní negativum, které nevyřčeno doprovází ty či ony deklarace podobného druhu, není liberály posuzováno buď vůbec, nebo je jimi hodnoceno jako konkrétní odstranitelné chyby, a ne jako nevyhnutelné důsledky defektivnosti systémotvorných principů buržoazního liberalismu v jeho politické a ekonomické praxi. Avšak i to, co není nahlas posuzováno, se z reality nevytrácí.

Obama podobně jako všichni stoupenci liberálního internacismu nechápe následující:

- Buržoazní liberalismus jako ideologie a liberálně-tržní kapitalismus na jeho základě jako praxe (včetně kapitalismu s elementy státního plánování a státní regulace trhů) byl „světovým zákulisím“ odsouzen k likvidaci už v první polovině 19. století. S cílem jejich likvidace v globálním měřítku byl vytvořen a rozšířen marxismus jako světská, ateistická forma toho samého biblického projektu zotročení lidstva, jednou z jehož ideologických obálek je buržoazní liberalismus.
- Marxistický projekt byl zaveden do slepé uličky úsilím bolševiků, v důsledku čehož ho „světové zákulisí“ muselo odepsat. To se projevilo v likvidaci SSSR a světového socialistického systému. Ale to neznamená, že byl odvolán smrtelný rozsudek ve vztahu k liberálně-tržnímu ekonomickému modelu – sebevražednému pro lidstvo v důsledku toho, že generuje globální biosféricko-sociální

¹ Za podmínky, že masově rozprostraněné „své zájmy“ nejsou vyjádřením náklonnosti k parazitismu na okolí a jejich realizace nevede k rozrušení biocenóz v regionech a biosféry planety vcelku. (naše poznámka při citování)

² viz A.A.Golikovová - "Franklin Roosevelt. Tajemství smrti prezidenta": <http://www.proza.ru/2014/01/28/2146> (rj)

krizi. Smrtelný ortel bude realizován jinými způsoby, vycházejícími za rámec chápání, ohraničeného liberálně-individualistickými představami.

Je jistě možné předpokládat, že Putin nemá žádnou „velkou strategii“. Ale pokud Rusko strategii globální politiky má, nicméně Putin ji neohlašuje a nepropaguje, ale uvádí ji do života mlčky, pak jednání na základě předpokladu, že „strategie není“, způsobí chyby a ztráty. Právě s tím se setkaly USA, když Krym pro ně nečekaně odešel z „nezávislé“ Ukrajiny do Ruska, v důsledku čehož byla znemožněna dislokace útvarů 6. flotily USA v Sevastopolu a útočného letectva na krymských letištích, a v Krymu se nějakým zázračným způsobem vše k tomu potřebné ukázalo připraveným. A USA a jim podřízené státy jsou odsouzeny setkávat se nepředvídatelnými ztrátami podobného druhu i nadále, protože ve vzájemně se vylučujících strategiích (konceptcích) a ve strategiích jejich realizace se vyplňuje následující: *to, co je v jedné koncepci cílem, je v druhé chyba řízení, která musí být odstraněna (podle možnosti spolu s tím, co ji plodí)*. V životě se ta okolnost projevuje jako krach dosažení vytčených cílů nebo jejich kompletní znehodnocení v důsledku úspěchu řízení opačné strany¹.

Přitom my nedoporučujeme vedení USA spoléhat se na to, že pokud se do čela státnosti Ruska dostane „mužik“ nebo „dáma“, vnímavější ke konzultativním službám ze strany zvláštních služeb USA, „progresivního světového společenství“ a jejich periferie v Rusku, nežli V.V.Putin, pak globální politika USA vyřeší jednu etapu úkolu vybudování „Pax Americana“, načež se bude moc zabývat „správným zcivilizováním“ „nesprávně civilizovaných“ národů Číny, Indie a dalších zemí, a tím završit biblický projekt globalizace.

Problém neliberálnosti Ruska se neomezuje na ovládnutí státní moci „silovíky“ v čele s V.V.Putinem a jimi „zastřešovaného“ byznysu, ale nese kvalitativně jiný charakter. Tj. je to ještě nebezpečnější a chybnější, než věřit „v moc špatného cara Putina“, nechápaje následující:

1. Všechny regionální civilizace planety jsou charakterizovány vlastními ideály života společnosti, a Rusko je jedna z regionálních civilizací, rozvíjející se během posledních několika set let ve formě mnohonárodnostního státu, a tím pádem má své ideály civilizačního rozvoje.

2. Nositelem a realizátorem ideálů libovolné regionální civilizace je ne ten či onen politik, ne historicky zformovaná státnost, ale v konečném důsledku sociální psychodynamika té společnosti národů, které danou regionální civilizaci tvoří. Ti či oni politici a historicky zformovaná státnost

¹ V odkazu níže je video, kde je zahrnut fragment talk show vysílání jednoho kanálu USA.

http://actualno.com/blog/43291954647/%22S-segodnyashnego-dnya.-Putin-i-Rossiya-lidiruyuschaya-sverhderz?utm_campaign=transit&utm_source=main&utm_medium=page_0&domain=mirtesen.ru&paid=1&pad=1.

Probíhá debata o globální politické situaci, a jeden z hostů říká o USA: „Už nejsme supervelmoc.“ To hodnocení vzniklo u pozvaného poté, co se V.Putin domluvil s prezidentem Sýrie Asadem o zničení chemických zbraní Sýrie, a prezident USA Obama s tím souhlasil, a proběhlo to poté, co USA tu otázku nebyly schopny řešit. Další události přesvědčily hosta o správnosti toho hodnocení. „Tak či onak, pozvedlo to Putina a Rusko na úroveň jediné supervelmoci ve světě. Protože, nevím, zda jste si všimli nebo ne, ale právě jsme si prohodili židle u stolu.“ Vladimír Putin a Rusko jsou vedoucí supervelmoc ve světě. - Diktují podmínky. - Aha. - Realizují mír. - Dělalí všechno. - Ano, právě oni. Ztratili jsme status supervelmoci, tento týden. Poznamenejte si to do svých kalendářů...Amerika ztratila status supervelmoci... byla to tak velká odpovědnost, jsem naopak velmi rád, že se to stalo...“

Obecně:

- pro jednu je výše uvedený fragment zjevná hloupost:
 - USA mají 11 letadlových lodí a ještě 2 se staví, mají ekonomickou moc, vojenské základny po celém světě, polovina vlád států jsou jimi koupeny nebo zastrázeny,
 - A Rusko má co?
- A pro druhé je to výzva k mobilizaci intelektuální moci a navrácení USA statusu supervelmoci a jediného hegemonu, a destrukci Ruska na úroveň regionální mocnosti-kryptokolonie, protože **status „supervelmoc“ se prakticky neprojevuje v počtu letadlových lodí, ale ve statistice řešení otázek globální politiky, které se v důsledku realizovaly v životě nebo nikoli, nezávisle na počtu letadlových lodí a prostředků, jimiž byl dosažen výsledek.**

Odpověď na otázku „A Rusko má co?“ je prostá: Rusko má alternativní koncepci globalizace a noosférické (matričně-egregoriální) procesy ji realizující. - A to je ona „černá labuť“, již čekají západní analytici a bojí se jí poslední roky. Ale ona je už dávno na svobodě, ačkoli není černá, ale bílá, a kterou oni nezahledli nebo nerozpoznali...

mohou být jak v konfliktu s těmi ideály, tak i více či méně úspěšně jednat v souladu s nimi. A politici a státnost jsou vždy důsledkem psychodynamiky v jedné ze dvou variant její realizace:

- neprotivení se vlivu vnějších (ve vztahu k ní) psychodynamik a subjektů politiky (v této variantě vznikla postsovětská státnost Ruska, cizí jeho ideálům);
- realizace vlastní v určité míře odpovídající algoritmiky, namířené na uvedení vlastních ideálů do života.

Právě v součtu civilizačních ideálů a jejich nositelů a realizátorů spočívá problém *v principu* nevykořenitelné neliberálnosti Ruska.

První i druhá okolnost – *v důsledku sociálního rozvoje Ruska v aspektu namířenosti na realizaci vlastních civilizačních ideálů* – dělají neadekvátním myšlení (založené na precedencích, ve vztahu k perspektivám Ruska pod jařmem postsovětské, od začátku jemu cizí státnosti) ve stylu:

- Pokud se v minulosti Direktiva RNB USA 20/1 z 18.08.1948 „Naše cíle ve vztahu k Rusku“ realizovala sama sebou díky průběhu vnitřních procesů v SSSR, které USA jen stimulovaly a směřovaly, včetně za pomoci zednářské periferie, která obsadila klíčové posty v ÚV KSSS, ve všesvazových a republikových orgánech moci, v Akademii věd, v KGB SSSR a jejich útvech v republikách,
- pak je třeba jen počkat, než postsovětská státnost sama pohrbí zemi, a dokud se tak nestalo, je třeba stimulovat a směřovat vnitřní procesy v Rusku k tomu výsledku politikou kolektivních sankcí ze strany progresivních států a politikou podpory opozičních sil uvnitř země.

To je chybný způsob myšlení. Direktiva RNB USA 20/1 z 18.08.1948 se realizovala v podmínkách konceptuální bezalternativnosti globální politiky: buržoazní liberalismus a marxismus-leninismus byly v tu dobu dvěma ideologickými obálkami jednoho a téhož biblického projektu zotročení lidstva. A v té epoše měly všechny státy možnost volby bez volby další cesty svého rozvoje na základě jedné ze dvou obálek:

- ty, pro něž byl nepřijatelný útlak liberálního neokolonialismu se dostaly do sféry vlivu SSSR;
- ty, pro něž byla nepřijatelná ideologická totalita marxismu spadly do oběžné dráhy USA;
- ale jedni i druhí, stejně jako státy-lídři (SSSR a USA) zůstávali v korytě algoritmiky realizace biblického projektu zotročení lidstva a konkurovali si v otázce, kdo z nich ho přivede k vítěznému konci – byla to hloupá záležitost z obou stran, ale to si ani na jedné straně neuvědomovali¹.

Nezávisle na tom, zdali si ty okolnosti autoři Direktivy SNB USA 20/1 uvědomovali nebo ne, ty okolnosti byly objektivní realitou té doby. Tou objektivní daností, dovolující autorům Direktivy RNB USA 20/1 napsat v ní, že nejsou ohraničení časem, v důsledku čehož si mohou dovolit počkat, dokud SSSR vnitřně nedozraje, aby krachnul pro vlivem sociokulturních procesů, probíhající v něm samém.

Skutečně se dočkali. Ale krach SSSR byl doprovázen důsledky, autory direktivy 20/1 nepředvídanými: v Rusku byla publikována Koncepce společné bezpečnosti, alternativa biblické koncepce globalizace, vyjadřující charakteristické ideály Ruského mnohonárodnostního světa. V tom se projevila psychodynamika Ruska ve druhé variantě jejího projevu – realizace vlastní odpovídající algoritmiky, namířené na uvedení do života vlastních civilizačních ideálů.

Od toho okamžiku faktor „nejsme ohraničení časem“ pro stoupence buržoazního liberalismu a USA jako realizovaného ideálu rozvoje sociální organizace, podmíněný jejich dosavadním monopolem na děláni globální politiky, přestal pracovat, protože *neohraničen časem je ve skutečnosti je jeden jediný subjekt globální politiky – Všedržitel*, který není lhostejný k tomu, co probíhá na Zemi; a jako důsledek jeho nelhostejnosti k probíhajícímu, jsou neohraničení časem ti, kdo konají v řečišti Jeho Úmyslu, a ne ti, kdo dosáhl nějakého monopolního dominantního postavení v mezích Božího dopuštění.

Ve vztahu ke dvěma alternativním koncepcím globalizace to znamená, že krach utrpí ta koncepce, která je namířena proti cílům Úmyslu, tj. biblická koncepce vcelku, a její liberálně-buržoazní verze konkrétně. Utrpí krach proto, že její stoupenci se ohradili od Boha texty Bible, jejíž redaktoři

¹ To, že v Rusku marnost a hloupost toho pochopili dříve než v USA, je naše objektivní strategická výhoda.

překroutili Vnučnutí svými výmysly a posedlostí, a tradicemi výkladu, a také vlastními liberálně-ateistickými nesmysly, pozvednutými jimi do statusu pravdy poslední instance.

Ostatní je variabilní, ačkoli konkretika realizace té variabilnosti může být nepříjemná pro mnohé jak v blízkém a dalekém zahraničí, tak i v Rusku.

Obecně, slova Puškina, kterými završil tragédii Boris Godunov (1825): „Národ ztichl“ - jsou klíčová k pochopení historie Ruska a jeho perspektiv, protože slova „národ ztichl“ neznamenají, že nic nedělá, tj. neznamenají, že se ve společnosti nic neděje, že se nerozvíjí.

2.3.3. Sociální psychodynamika Ruska: státnost a společnost

Ale to, co je napsáno v kapitole 2.3.2 je nepochopitelné jak pro západní intelektuály, tak pro drtivou většinu domácích „elitárních“ státních a „veřejných“ činitelů. Dávají přednost tomu přit se o slova, a ne vyjasňovat to, co probíhá v mlčenlivém proudu života.

Ačkoli liberálně-buržoazní státnost Ruska skutečně zažívá krizi vlastní progresivní nezvratné degradace (v důsledku principů její výstavby a mravně-etických osobitostí osob disponujících posty), a její neúspěchy jsou z části až komické¹, a zčásti za sebou vlečou nepříjemnosti pro ruské občany, přesto krize státnosti není hlavním problémem Ruska, ale důsledkem neřešenosti jeho hlavního problému: charakteru společnosti a vzájemných vztahů společnosti a státnosti.

To je „mystika“ (v chápání ateistů) a „nevyzpytatelnost Božího Záměru“ v chápání věřících v Boha, ale nepřejících si žít s vírou (důvěrou) Bohu na základě určitého vnímání Úmyslu.

Mluvíme-li o „slovech“, pak od doby první publikace románu F.M.Dostojevského (1821-1881) „Bratři Karamazovi“ (dokončen a plně publikován byl v roce 1880) strašila ruská „elita“ samu sebe i národ „všemocností Velkého Inkvizitora“², pozvednutým do statusu politické metafory.

Podstata režimu „všemocnosti Velkého inkvizitora“ je prostá:

- **Velký inkvizitor** (v ideálu):

- ví, jak řídit společnost, výrobu a rozdělení produkce v ní tak, aby život všech byl více či méně snesitelný, a sociálně-ekonomický systém by se udržitelně reprodukoval v následnosti generací;
- realizuje toto vědění v praktické politice;
- ty, kdo se nepodřizují jeho moci a nezačleňují se do jim určené sociální organizace, nemilosrdně trestá, na tom základě, že pokud je trestat nebude, oni zlikvidují sociálně-ekonomický systém, čímž vyvolají ztrátu větší či menší komfortnosti života všech;

- **Všichni ostatní**, jež jsou v moci Velkého inkvizitora:

- nevědí nic o tom, jak řídit sociálně-ekonomický systém;
- chtějí spotřebovávat přírodní i sociální blaha, a kvůli tomu souhlasí pracovat a produkovat ona blaha, přebýváje pod mocí Velkého inkvizitora a plníce jeho nařízení, a podporující jeho režim svou prací.

- **Tragédie spočívá v tom**, že:

- ti, co se podřizují moci Velkého inkvizitora, si sami nepřejí převzít odpovědnost byt' jen za sebe, nemluvě už o tom, převzít odpovědnost za osudy jiných;
- v důsledku toho, pokud je necháme sobě samým na pospas a nepřinutíme je k určitým pořádkům, začnou se zabíjet navzájem a dostanou se do problémů;

- **Velký inkvizitor neví**, jak vyřešit tuto tragickou situaci, a prosí Krista, který přišel do společnosti, již řídí, aby opustil jejich svět, obviňuje Krista z toho, že právě on zrodil takovou tragickou situaci tím, že během pobytu v poušti odmítl nabídku ďábla proměnit kámen v chléb a ochutnat chléb, říká mu: „Nejen chlebem bude živ člověk, ale i slovem, vycházejícím z úst Božích“ (Matouš 4:4), a lidé potřebují především – chléb.

¹ Jedním z příkladů je probírání otázky o tom, zda zobrazení čtyřspřeží s obnaženým Apollónem na storublové bankovce je pornografie či nikoliv.

² Viz román „Bratři Karamazovy“, část druhá, kniha pátá, „Legenda o Velkém inkvizitoru“. Jedna z publikací na internetu: <http://ilibrary.ru/text/1199/p.37/index.html>.

Ale fakticky historický F.M.Dostojevský v té metafoře popsal ten způsob života, kterým žilo Rusko od doby "Stání" na Ugře, načež Velkoknížectví Moskevské přestalo platit daň Zlaté hordě a stalo se suverénním státem¹, pokud ignorujeme otázku ideologického zabezpečení státního řízení. Ten režim byl jako sociální norma vzájemných vztahů státní moci a společnosti vyjádřen Josifem Volockým (1440-1515). Psal: „Car je svou podstatou podobný libovolnému jinému člověku, a svou pozicí a mocí je podobný Nejvyššímu Bohu“². Ale Josif Volocký neopěvoval carskou moc v tom smyslu, že by ji prohlašoval za neomylnou, jak si jeho slova vyložili mnozí, protože „samotného cara Josif začleňuje do téhož systému Božího záprahu, - i car je podřízen, a jen v mezích Zákona Božího disponuje svou mocí. A špatnému caru se není třeba povínovat, on ve své podstatě ani není car, - „takový car není Boží sluha, a ne car, ale mučitel“³.

Avšak Josif Volocký se nezaobíral otázkou, jak společnost, jak libovolný prostý člověk mohou přivést ke smyslu nebo zkrotit „špatného cara“. Ve výsledku je vklad Josifa Volockého do historie dvojaký:

- Z jedné strany, vnesl do církevního chápání světa etickou normu dokřesťanské Rusi:
 - člověk a pozice, kterou zastává, se nesmí ztotožňovat;
 - všichni jsou dlužní pracovat na obecné blaho v řečišti Záměru, starat se o sebe navzájem, a státník je v tom celonárodním díle jen vrchní vedoucí.
- Z druhé strany, tím že neodpověděl na otázku: *Jak v řečišti Záměru přivést k rozumu „špatného cara“* - Josif Volocký vytvořil předpoklady:
 - k zbožňování osoby cara,
 - k zbožšťování carské moci
 - a v konečném důsledku k vypadnutí režimu vlády z řečiště Záměru, protože zbožšťování osoby cara a zbožšťování (sakralizace) státní moci podrozmívá přiznání jejich činů bezchybnými bez výjimek, tj. neomylnost.

Ve výsledku vznikl systém společensko-státních vztahů, ve kterém:

- všechna právně legitimní práva má car a stát, kteří jsou generátorem nových práv pro sebe a povinností pro podřízenou společnost v míře vzniku „historické nevyhnutelnosti“ v modifikaci svých práv a povinností poddaných;
- a společnost a libovolný člověk defakto žádná práva nemá, jen povinnosti plnit zákonné i nezákonné příkazy moci.

Koncepci vzájemných vztahů státní moci a společnosti, vyloženou Josifem Volockým, se čestně pokoušel realizovat Ivan Hrozný: to je možné pochopit z jeho korespondence s bývalým stoupencem na útěku, Andrejem Kurbským⁴ a z prací historiků, kteří se pokoušejí pochopit, co se ve skutečnosti v té epoše dělo, a neprezentují Ivana Hrozného jako ztělesnění zla, plnice společenskou objednávku nebo vycházejí z vlastních již zformovaných předsudků, které jednoduše ilustrují těmi či oněmi fakty a interpretacemi faktů a jejich vztahů.

Ale kvůli neadekvátnosti v otázkách řízení koncepce, ve které bylo možné uvnitř společnosti negativní zpětné vazby efektivně napojit na „špatného cara“ jen cestou vraždy cara nebo svržením

¹ Pokud souhlasit s kultovní verzí historie, podle které v letech 1228 až 1480 byla Rus pod jhem cizozemců. Ve skutečnosti je kultová verze historie Ruska i kultová verze historie celé planety záměrně zfalšována za účelem skrytí pravdy o minulosti. Proto to, co se ve skutečnosti odehrávalo před epochou Kateřiny II., je velká, mnohostranná a nejednoduchá otázka.

² Protojerej V.V.Zenkovskij. Historie ruské filozofie. — YMCA-PRESS, Париж, 11, rue de la Montagne-Ste-Genevieve. 1989. T. 1, ч. 1. — С. 49.

³ Protojerej G.Florovskij. Cesty ruského bohosloví. Část 1. - vydání druhé, opravené a doplněné, 2003. Internet-verze:

http://dl.biblion.realin.ru/text/10_Bogoslovie/Florovskij._Puti_russkogo_bogosloviya/Florovskij._Puti_russkogo_bogosloviya-1.doc.

⁴ Viz jejich korespondence. Ačkoliv jeden ani druhý nepoužívali takový termín jako plná funkce řízení, ale jejich spor je ve své podstatě o tom, jak se má realizovat ve vztahu ke společnosti v řečišti Záměru. To je také na téma o tom, že vnímání mlčky probíhajícího je také nutná podmínka pro chápání historie Ruska.

„posvátné osoby cara“, nezabezpečovala stabilitu státnosti při směně pokolení: [smuta](#) na přelomu 16.-17. století, řada vražd carů a palácových převratů během veškeré vlády dynastie Romanovců jsou toho potvrzením. To neznamená, že vrahové carů a organizátoři palácových převratů¹ byli v právu: úspěch palácových převratů byl podmíněn i tím, že jejich oběti buďto vyčerpaly Boží dopuštění mýlit se, nebo byli neschopní vykonat něco dobrého v historicky zformovaných podmínkách, čímž jejich život ztrácel smysl².

A předpoklady, vytvořené mocí té koncepce společensko-státních vzájemných vztahů (pramenící z psaní apoštola Pavla na téma „otroci, povinuje se svým pánům“³, od nichž se nebyl schopen osvobodit Josif Volocký), se v historii realizovala v dogmatu o neomylnosti carské moci. To dogma, ačkoli nebylo prohlašováno církví a dynastií v otevřené formě, je podobné dogmatu katolicismu o neomylnosti římského papeže, ale fakticky bylo přítomno během mnoha období a stalo se jedním z generátorů katastrofy roku 1917. Toto „dogma“ se plně projevilo v plném titulu Nikolaje II: „Boží milostí My, Nikolaj II, Imperátor a Samodržitel Všeruský, (...) atd. atd. atd.“⁴ — tj. cokoli by car nespáchal, je to retranslace milosti Boží: dovedl Rusko k rusko-japonské válce – „milost boží“, nechal zavléct Rusko do první světové války – „milost boží“, krvavá neděle – „milost boží“?

O variacích režimu „vlády Velkého inkvizitora“ psal v podstatě, nevyužívaje té metafory, už Gogol ve svém románu Mrtvé duše. S ohledem na právní status nevolníků v tu epochu, všechny postavy – statkáři jsou variace „Velkého inkvizitora“: nejneschopnější – Pljuškin, Korobočka a Nozdrjov; „střední“ - Manilov, u kterého věci jdou „samospádem“; Velký inkvizitor v plnotě svých schopností je Sobakevič, nejúspěšnější „hospodář“ a ne tyran podřízených, na rozdíl od historicky reálného Saltyčichy. Jaké výhrady mohou být k Sobakevičovi? Všichni jemu svěřeni jsou sytí, oblečení, obutí, všichni mají silné hospodářství, výborné zdraví.

Sociální psychodynamika Ruska ve vztahu k té koncepci vzájemných vztahů státní moci a společnosti, která se projevila v metaforičnosti legendy o Velkém inkvizitoru, v sobě zahrnuje nyní i v minulosti zahrnovala tři aspekty:

- z jedné strany je jí vlastní sen o dobrém a spravedlivém carovi, který svou mocí, za pomoci přizvaných osob, které jsou zavázány mu sloužit věrně a čestně, vykořeňuje křivdu-nepravdu ze života společnosti;
- z druhé strany stejná psychodynamika rodila systematickou sabotáž nespravedlivé politiky státu poddanými ve všech vrstvách, přecházející pravidelně ve vzpoury;
- Odlišnost představ a reality se vysvětlovala frázemi:
 - «Car je dobrý, bojaři špatní»;
 - nebo v krajním případě: „Cara vyměnili: není to skutečný car...“ tj. je potřeba skutečného cara, který bude dobrý.

Zde je důležité poukázat na jednu důležitou okolnost. Pro většinu lidí ve společnosti, přebývajících pod mocí „režimu Velkého inkvizitora“, je přijetí právě *režimu, jako určitého systému realizace moci*, - neřešitelný problém, díky čemu se režim jako celek redukuje k osobě, která ho nominálně vede. V důsledku té chyby je jediným receptem řešení sociálních problémů výměna osoby, představující režim, ale nikoli analýza defektů režimu a změna režimu cestou odstranění jeho systémotvorných defektů. To se týká i F.M.Dostojevského, autora politické metafory „Velkého inkvizitora“. Ačkoli je to chyba chápání světa, přesto je to sociální norma pro davo-“elitarismus“ ve všech jeho projevech, včetně vlády „režimu Velkého inkvizitora“.

¹ V jejich řadách jsou i Alžběta a Kateřina II. a imperátor Alexandr I., kteří získali svůj status v důsledku palácových převratů a vražd.

² Pokud duše nemůže vykonat (stvořit) něco blahého v historicky zformovaných podmínkách v důsledku těch podmínek, pak aby se nemučila marně v tomto světě, je z tohoto světa vzata.

³ „Otroci, podřizujte se pánům vašeho těla se strachem a chvěním, v prostotě srdce vašeho, jako Kristu, nejen s viditelnou úslužností, jako přísluhovači, ale jako otroci Kristovi, naplňující ze srdce vůli boží, sloužící s horlivostí, jako Pánu, a ne jako lidem, věduce, že každý dostane od Pána dle dobra, které vykonal, jsi-li otrok nebo svobodný“ (K Efeským, epištola apoštola Pavla, 6:5 – 8)

⁴ Internet: http://www.c-cafe.ru/days/bio/29/032_29.php.

Sovětská epocha historie je modifikací „režimu Velkého inkvizitora“, protože psychodynamika společnosti s pádem monarchie a zavedením *vlády sovětů zástupců pracujících* se nezměnila. Pokus J.V.Stalina zpřetrhat tuto algoritmiku společensko-státních vzájemných vztahů se projevil ve vytvoření a přijetí Ústavy SSSR roku 1936. Avšak pokus se nepovedl, protože stranická byrokracie – kolektivní „Velký inkvizitor“ - spustila čistky roku 1937, čemuž Stalin nebyl fakticky osamocený schopen zabránit. Represe roku 1937 zahynaly do strachu desítky milionů lidí, a především děti obětí represí, který ony potom nesly celým svým životem a předaly duchovním rodovým odkazem svým dětem a vnukům, včetně nyní žijícím¹. A z řad té mládeže, která se nevystrašila, mnozí padli v bojích Velké vlastenecké války.

Odlišnosti sovětské verze režimu „všemocnosti Velkého inkvizitora“ od carské verze jsou následující:

- vědění, nutné pro řízení společnosti, produkce a přerozdělení produkce v ní takovým způsobem, aby život všech byl více či méně blahobytný, a sociálně-ekonomický systém by se reprodukoval v následnosti generací, - je údajně marxismus-leninismus: „učení Marxe je všemocné, protože je správné.“²
- Marxismus je všeobjímající a bezalternativní, protože všechny ostatní systémy chápání světa, jsou podle mínění marxistů buď částečně správné, nebo představují vědomou lež, v důsledku čehož jsou prakticky k ničemu, v důsledku čehož není dobré trávit čas na jejich studium také proto, aby se neupadlo do sebeklamu v důsledku neadekvátnosti teorií, alternativních marxismu.
- Proto před „světlem“ „mraksismu“ v SSSR nelze utéct: ty „znalosti“ jsou zahrnuty do standardů všeobecného závazného vzdělání³, a jejich lepší osvojení je standardem všech typů profesionálního vyššího vzdělání⁴, nemluvě už o tom, že osvojení marxismu-leninismu v plnosti a detailnosti bylo zvláštním směrem ve vyšším profesionálním vzdělání – celkově, systém vzdělání v oblasti komplexu společenskovedních disciplín realizoval tunelový scénář, ve kterém člověk nemohl získat přístup k žádné informaci kromě filtrátu z marxismu-leninismu, udělaného ideology v souladu s pokyny aparátu ÚV KSSS, zosobňující režim „Velkého inkvizitora“.
- Společnost jakoby sama o sobě vyzdvihuje ze svého středu dalšího „Velkého inkvizitora“, zosobňujícího režim, na základě volebních procedur stranické a sovětské demokracie, ale při tom všechny procedury, počínaje procesem vyzdvižení kandidátů do počítání hlasů, jsou řízeny „režimem velkého inkvizitora“, - a na to je zvykem nepoukazovat, protože „Velký inkvizitor“ ví lépe, jak je třeba realizovat jak partijsní, tak sovětskou demokracii.
- Jako i v případě s bázovou říšskou verzí „Volockého – Dostojevského“ je zde také vlastní **tragédie**.

Její podstata spočívá v tom, že:

- poddaní Velkého inkvizitora sami nechtějí převzít odpovědnost být jen za sebe, nemluvě o tom, aby na sebe vzali odpovědnost za osudy jiných;
- v důsledku toho, pokud je necháme na pospas sobě samým a nenutíme je k určitému pořádku, začnou zabíjet jeden druhého a dostanou se do problémů (tento potenciál se projevil v množství

¹ Viz práci VP SSSR „Úvod do ústavního práva“

² V.I.Lenin. Tři zdroje, tři komponenty marxismu, 1913

³ Kurz společenské nauky 9. a 10. třídy sovětské školy dával bázové představy o všech oblastech marxismu (dialekticko-materialistické filozofii, o historickém materialismu, o politekonomii marxismu-leninismu, o socialismu a komunismu). Kurzy historie, které v sovětské škole byly od 5. třídy, byly napsány v plném souladu s marxistickým učením o přirozené historické směně společensko-ekonomických formací pod vlivem třídního boje a připravovaly školáky k přijetí kurzu společenské nauky.

⁴ Standard vyššího vzdělání v SSSR představoval: historie KSSS, filozofie výlučně marxisticko-leninská – dialektický a historický materialismus, politekonomie kapitalismu, politekonomie socialismu, vědecký ateismus, vědecký komunismus. Vzdělávací programy ve všech vyšších školách byly zkonstruovány tak, aby se to vše přednášelo studentům z prvního semestru do posledního, a aby nebyl ani jeden semestr, v němž by se nečetly lekce alespoň jedné z nazvaných disciplín. Plus k tomu – základy sovětského práva. Vědecký komunismus byl povinnou částí státních zkoušek spolu s disciplínami profesionálního charakteru, a teprve po složení státních zkoušek měl student právo přistoupit k vypracování diplomové práce. Státní zkoušky, na rozdíl od obvyklých semestrálních, se skládaly před komisí a nikoli učitelům-profesorům osobně. Sestava státní zkuškové komise ohledně vědeckého komunismu obvykle zahrnovala i představitele stranických orgánů a orgánů sovětské moci.

erupcí násilí v procesu krachu SSSR, na základě jeho projevů vznikla charakteristika 90. let jako „banditských“, a nyní se projevuje na Ukrajině);

➤ a to hlavní – marxismus-leninismus (kvůli defektům jeho filozofie, neadekvátnosti v otázkách řízení a metrologické neprůkaznosti polit ekonomie¹) – je náhražka pravdy;

➤ o tom, že „nejen chlebem živ je člověk, ale i leccakým slovem, vycházejícím z úst Božích“, nevzpomínají, přemýšlet sami ve své většině nechtějí a neumí, svědomí a stud u většiny z nich absenteje.

Stabilita „režimu Velkého inkvizitora“ se ve všech jeho verzích zabezpečuje čtyřmi faktory:

1. Tvůrčí práci drtivé většiny obyvatel pod jednotným řízením „Velkého inkvizitora“, které určuje kvalitu života všech;
2. Převahou (výhodami) ve spotřebě produkce a v sociálně-statusovém vztahu moci (vlády) a absenci odpovědnosti před níže postavenými, což zajistí šplhání nahoru po sociální osobnostní hierarchii.
3. Sebedisciplína vyšších hierarchů, kteří musí zajistit efektivitu práce a podporovat určitou míru přerozdělení výhod různého druhu podle stupňů sociální hierarchie, garantující stabilitu systému a jeho podporu drtivou většinou obyvatel (přitom učitý asketismus „Velkého inkvizitora“ dává morální právo „odírat“ všechny, kdo se nachází v sociální hierarchii níže, ale spotřebovávají více, než SÁM(!!!) „Velký inkvizitor“).
4. Potlačení aristokratických menšin, k nimž patří i společenství „kombinátorů“, a především antisystémoví představitelé samotné vládnoucí „elity“, která se tak či onak vyhýbá tvůrčí práci.

Avšak systém v sobě nese všechny příčiny vlastního krachu, z nichž hlavní je absence odpovědnosti „vyšších“ před „nižšími“. To vede k tomu, že na nějaké etapě své reprodukce přestávají být sociálně-statusové a spotřebitelské výhody představitelů vyšších úrovní hierarchie podmíněny jejich reálnou kompetentností v rovině: 1) zajištění efektivitu práce, 2) společností přiznanou spravedlivostí přerozdělení produkce a 3) potlačení antisystémových faktorů. Když „elita“ „režimu Velkého inkvizitora“ ztrácí pracovní kompetenci a začíná žít pro sebe, projevujíc ve vztahu k ostatní společnosti zvlášť, velká část společnosti cítí svou újmu a ztrácí důvěru ke státní moci.

Kromě toho, další část společnosti začíná být přesvědčena o tom, že oni také mohou zabezpečit svou prosperitu na úkor cizí práce ne hůře, než to dělá historicky zformovaná „elita“, která svým parazitismem dává příklad pro napodobování všelijakému lumpenu, se kterým se postupně ztotožňuje v aspektu mravnosti a etiky. Ta sociální skupina závistníků zahrnuje podskupinu adeptů na „Velké kombinátory“, kteří se charakterizují tím, že:

- se vyhýbají hrubému násilí a bezostyšné krádeži, tj. „ctí trestní zákoník“ a zákonodárství celkově,
- ale vynalézají „relativně čestné způsoby odebrání peněz a jiných statků“ bez narušení platných zákonů.

Když „režim Velkého inkvizitora“ degraduje natolik, že může být svržen, pak **uchazeči na „Velké kombinátory“ se prezentují zbytku společnosti v roli bojovníků za svobodu proti tyranii „Velkého inkvizitora“**. Pokud je společnost nevnímá jako parazity, před kterými je nutné svobodu bránit přesně taktéž, jako od tyranie „Velkého inkvizitora“, pak kraluje režim „Velkého kombinátora“.

Avšak pokud v ideále režim „Velkého inkvizitora“ ukládá všem *bez výjimky, včetně samotného „Velkého inkvizitora“* povinnost pracovat tím či oním způsobem, to režim „Velkého kombinátora“ vkládá tuto povinnost jen na „hlupáky“, a přiznává těm, kdo je schopen „kombinovat“, právo na „kombinace“, nenarušující zákonodárství, které je napsáno a podporováno podobnými „Velkými kombinátory“ právní vědy tak, aby byly vytvořeny možnosti pro „kombinování“ na účet „hlupáků“.

Ty zákonitosti se projeví i v degradaci a krachu sovětské verze režimu „Velkého inkvizitora“: s postupem času se přestává líbit stále širšímu okruhu lidí (jak mezi prostými lidmi, tak i mezi „elitou“

¹ Viz práce VP SSSR: „Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty“, „Ford a Stalin: jak žít lidsky“

- ale z různých příčin) proto, že se kupí problémy, které režim v principu není schopen řešit. Společnost objektivně vyžaduje alternativu.

Alternativa, stejně jako marxismus, je vložena do nemyslicích hlav zvenku. Je to *buržoazní liberalismus*. „Hlas Ameriky“, rádio „Svoboda“, „Ruská služba BBC“ během desetiletí vyprávěli o tom, že alternativa existuje, chválili ji, ale „železná opona“ nedovolovala se s ní seznámit v praxi, protože za hranicí pobývali z větší části jen lidé, posláni tam „režimem Velkého inkvizitora“ na služební cesty. Zahraniční filmy, zvláště komedie, potvrzovaly divákovi, že alternativa existuje, a je lepší než „socík“. Úspěch perestrojky a reformy v duchu idejí buržoazního liberalismu v té podobě, v jaké se perestrojka a reformy staly historií, byl možný především proto, že v sovětské společnosti se Ostap Bender k počátku perestrojky stal kultovní postavou, s kterou mnozí sympatizovali v důsledku toho, že ve své psychice nesli črty jeho mravů a charakteru. Úměrně tomu, poté, co ideologická kontrola ÚV nad mravy společnosti zůstala v minulosti, reálná mravnost obyvatelstva se začala projevovat bez překážek v rozkradení (včetně uzákoněných metod – privatizace) všeho toho, co se dříve nazývalo „socialistické vlastnictví“, a v mnoha městech na území bývalého SSSR se objevily památníky Ostapu Benderovi.

Proto, řečeno metaforicky, liberalismus, to je diktát „režimu Velkého kombinátora“. Nebezpečí jeho příchodu k moci zachytil N.V.Gogol v „Mrtvých duších“ více než 25 let předtím, než F.M.Dostojevský vystrašil bojácné a bezmyšlenkovité intelektuály – fiktivní humanisty – legendou o Velkém inkvizitoru. Ještě o půl století později představili Ilf a Petrov obraz Velkého kombinátora, který nemá zájem budovat společnost, ve které je všechno po Pravdě a svědomí a nemá tam místo vykořisťování „člověka člověkem“. Intelektuálové nepochopili ani Gogola, ani Ilfa a Petrova. V důsledku toho po roce 1991 vznikly na postsovětském prostoru, včetně Ruska, „režimy Velkých kombinátorů“, které nahradily všesvazový „režim Velkého inkvizitora“.

Mohou vzniknout námitky proti výše uvedenému v tom smyslu, že postavy „Mrtvých duší“ a Ostap Bender jsou majetkem ruské a rusko-židovské kultury, a USA jsou charakterizovány jinými sociálními typy, v důsledku čehož je veškerá výše uvedená charakteristika společnosti na základě ideologie buržoazního liberalismu jako „režimu Velkého kombinátora“ lživá. Všechny ty, kdo tak uvažují, posíláme číst tvorbu Američana O.Henriho: typy kombinátorů, ucházejících se stát „Velkými kombinátory“, jsou analogické domácím. A pokud nastudujeme faktologii historie USA, pak se najdou plně úspěšní (v odlišnosti od malých zlodějíčků, které popsal O.Henri), sociálně vysoce postavení, společností vážení „velcí kombinátoři“, například George Soros.

V Rusku se prakticky všem zajedl život pod nadvládou „režimu Velkého kombinátora“ k počátku roku 1996 – roku prvních prezidentských voleb podle ústavy z roku 1993. Oficiální rating „předsedy“, jakoby zakladatele režimu B. Jelcina, byl v únoru 1996 na úrovni 6%, což v perspektivě hovořilo o vítězství v prezidentských volbách kandidáta za komunistickou stranu G.Zjuganova, načež by režim Zjuganova stál před úkolem masově potrestat zrádce-liberály – politické aktivisty minulých let: takové jsou zákony davo-„elitarismu“. Proto ti, koho zosobňoval B.Jelcin, byli nuceni uchýlit se k pomoci politických technologů, kteří z vákua vytvořili „technického kandidáta“ A.I.Lebedě, jenž zajistil vítězství Jelcina¹; a B.Jelcin se musel během předvolební kampaně krýt infarktem². V důsledku toho za necelé 4 roky předal liberální předseda Jelcin moc „režimu čekistů“³, který byl ihned obviněn z toho, že je to „režim Velkého inkvizitora“. Avšak postliberální „režim čekistů“ není „režimem Velkého inkvizitora“, ale o tom níže.

A problém liberální opozice „režimu čekistů“, který považují za další verzi „režimu Velkého inkvizitora“, spočívá v tom, že:

¹ Viz lekce Alexeje Petroviče Sitnikova v Zimní škole pro studenty Vyšší školy ekonomiky:

<http://video.yandex.ru/users/u-okay/view/2/>; <http://www.youtube.com/watch?v=x2i0p7REIJw>.

² V důsledku čehož vznikla verze „car je falešný“, skutečný Jelcin zemřel a byl zaměněn dvojníkem.

³ Taková charakteristika post-liberálního režimu v RF má jako jedno ze svých opodstatnění následující fakt. Vystupující na slavnostním shromáždění FSB RD 20.prosince 1999, V. V. Putin v hodnosti premiéra zavtipkoval: „Chci doložit, že skupina pracovníků FSB, odeslaná na pracovní službu v utajení do vlády, na první etapě úspěšně plní své úkoly.“ (<http://www.youtube.com/watch?v=GTHLKBByALrA>). To bylo odvysíláno v televizi, stalo se obecně známým a každý si to může vykládat po svém.

-
-
- jen pro liberál-kombinátoři je „režim Velkého inkvizitora“ „očividné zlo“, podléhající zničení a vykořenění bez jakékoli diskuse a pochybností o tom, za angažování libovolných prostředků – včetně agrese USA či pomoci ďábla;
 - a pro drtivou většinu obyvatel v podmínkách davo-“elitárismu“ je „režim Velkého inkvizitora“ přednostní variantou před „režimem Velkého kombinátora“, vládou v 90. letech, protože:
 - dodržování určitých, obecně ne příliš omezujících pravidel chování v podmínkách „režimu Velkého inkvizitora“ garantuje život a určitou prosperitu za podmínky, že „Velký inkvizitor“ zvládá řídící misi (v podobě představené F.M.Dostojevským), kterou na sebe vzal;
 - a „režim Velkého kombinátora“ negarantuje nikomu nic – ani prostým lidem (ti nyní v Rusku přecházejí krizi, vytvořenou „režimem Velkého kombinátora“ USA, *kteřé se ucházejí o roli „celosvětového kombinátora“*), ani samotným „Velkým kombinátorům“ (na internetu lze najít zprávy o bankrotech bývalých milionářů, sebevraždách a zatčení), ani jejich politickým agentům (typu zavražděných za přívrženost „Velkému kombinátoru“ V.Listjeva, G.Starovojtové a A.Politkovské, kvůli čemuž jejich smrt nevyvolává soucit u většiny obyvatel, kteří by s radostí pohřbili i mnohé další jim podobné, jejichž jména jsou dobře známá, a my je proto uvádět nebudeme).

Ale jak už bylo poznamenáno, „režim čekistů“ není „režimem Velkého inkvizitora“, a to se projevuje v tom, že:

- ústava z roku 1993 – ústava „režimu Velkého inkvizitora“ – nebyla nahrazena a zákonodárství probíhá v souladu s ní;
- vzdělávací systém v oblasti sociální filozofie, sociologie, politologie, žurnalistiky a „píár“, státní a municipální řízení, ekonomiky a financí je bezalternativně liberální – žádné antiliberální vzhledy se do vzdělávacích standardů liberálně „myslící“ byrokracií nevpuští;
- sdělovací prostředky potlačují svobodu slova a myšlení v Rusku, nepřipouštějí ani komentáře k publikacím, ani publikace, ve kterých se obnažuje životní neadekvátnost liberálních vzhledů a obnažuje se jejich protilidská podstata;
- režim netrestá ty, kdo se vyznamenal v kombinátorství (Čubajs, Jasin, Skrynik, Serdjukov, Vasiljeva a mnozí další jsou toho důkazem).

Výtky na adresu „režimu čekistů“ ze strany patriotů se svádí k tomu, že se nejedná o „režim Velkého inkvizitora“, protože netrestá liberály jako vlastizrádce a zrádce, ačkoli je za co. A pokud by se režim vydal tou cestou, rating V.V.Putina a jeho stoupenců v tom díle by jen vyrostl. Avšak politika čistky mocenských struktur, včetně struktur sdělovacích prostředků, neprobíhá. A v tom je smysl: za prvé, nevyvolat v davově-“elitární“ společnosti masovou psychózu plošného udavačství o nepřátelích národa, načež vzniklé represe také nabývají charakter na osobní úrovni neřízeného samospádu, ve kterém masově umírají nevinní lidé, a za druhé, nedopustit vznik nové vlny strachu a děsu před represemi, která, pokud vznikne, nevyhnutelně bude panovat nad několika následujícími generacemi, předávaná jim skrz duchovní odkaz. Tj. postliberální „režim čekistů“ skutečně není „režimem Velkého inkvizitora“. Nu a ty, kdo spáchali zločin proti Rusku a zůstali právně nepotrestaní, toho potrestá Život.

Ať se taková definice líbí nebo ne, „režim čekistů“ je něco, nemající precedens v minulosti Ruska: je to proces stanovení režimu zastupitelstva Božího na Zemi všech lidí bez výjimky, ve kterém nebudou mít místo ani „inkvizitoři“, ani „kombinátoři“, protože oni všichni jsou tyrané.

Ale „režim čekistů“ není ani „režimem Velkého kombinátora“, protože:

- na svobodu kombinátorství režim ukládá ohraničení, vycházejí ze svého chápání adekvátnosti, konají právem síly, jak i přísluší „režimu Velkého inkvizitora“;
- Západ má znova nevyčerpatelnou zásobu výtek k Rusku, vytýkáje jeho vedení ústup z obecně přijatých norem liberalismu, tj. „režim čekistů“ provádí nějakou globální politiku, aniž vysvětluje její podstatu (na rozdíl od SSSR, zvláště stalinského SSSR);
- nejenže neprovádí, ale ani nepodporuje politiku „destalinizace“ tak, jak by chtěli liberálové a připouští činnost neostalinistů a dalších neliberálů, přičemž ideovým liberálům navrhuje ne zakazovat šíření tvorby jejich protivníků, a ideově porazit ty, kdo s nimi nesouhlasí, aby tak liberálové

přesvědčili všechny o své pravdě. A to je sofistikovaný výsměch liberálům, protože liberálové nejsou připraveni k otevřené diskusi kvůli přívrženectví „dábelské logice“¹ „velkého kombinátorství“. Proto vyvstává otázka: *A co dělá „režim čekistů“, pokud mu jsou jako by vlastní jak rysy antiliberálního „režimu Velkého inkvizitora“, tak rysy liberálního „režimu Velkého kombinátora“?*

Odpověď je prostá:

- Do vnějšího světa vysílá stále obnovovanou záhadu „Kdo je pan Putin?“, na níž v liberální mentalitě neexistuje životu adekvátní odpověď².
- Ve vnitřní politice zaujal pozici „rozhodčího“, tj. toho kdo řídí konflikt „velkých kombinátorů“ (liberálů) a „velkých inkvizitorů“ („elitářů“ - patriotů, zastánců silné role státu) a tím samým „režim čekistů“ objektivně pracuje na to, aby se Rusko nakonec osvobodilo od nadvlády „režimu Velkého inkvizitora“ nad psychodynamikou jeho společnosti a koncepcí společensko-státních vztahů, a neocitlo by se pod nadvládou globálního „režimu Velkého kombinátora“ USA.

Oba dva druhy této činnosti jsou užitečné, protože činnost-nečinnost režimu rodí okolnosti, které samy nutí lidi přemýšlet na tím, jak žije lidstvo a jak žije Rusko? V důsledku čeho žijí tak, jak žijí a ne jinak? Co a jak je třeba dělat pro to, aby se žilo lépe?

A v této činnosti – v přemýšlení – žádný státní aparát (ani defektní, ani vrcholně profesionální) není schopen zaměnit z větší části nehlasně probíhající myšlenkový proces všech a každého. Ale právě dosažení lidmi určité úrovně chápání světa, to je to, co je Rusku dnes třeba pro další rozvoj. A „režim Velkého inkvizitora“ i „režim Velkého kombinátora“ jsou totožné v tom, že vytvářejí podmínky, bránící řešení toho společenského úkolu. Proto pokud se Rusko zabývá tím přemýšlením, a čím více lidí se zapojuje do toho procesu, Bůh nám vždy pomáhá.

Ti, kdo nechtějí přemýšlet a osobně se rozvíjet, stávají se buďto „trávou na poli boje“, nebo bojovníky v řadách na smrt se bijících přívrženců „režimu Velkého kombinátora“ a „režimu Velkého inkvizitora“. Takže i oni se zabývají obecně prospěšnou činností vzájemného potlačení.

A degradace postsovětské státnosti vytváří předpoklady k tomu, aby přeměna Ruska a jeho státnosti proběhla bez otřesů a katastrof, protože finálně zdegradovaná, zesláblá postsovětská tupobyrokratická moc nemůže vyprovokovat revoluci a rozpoutat občanskou válku v Rusku.

2.4. Rusko a globální „antiamerikanismus“

«Wikipedie» dává následující definici:

«Antiamerikanismus — negativní vztah k politice, kultuře a obyvatelstvu Spojených států amerických. Poprvé byl termín antiamerikanismus použit v roce 1948 ve Francii, od té doby byly různé aspekty domácí a

¹ Takzvaná „dábelská logika“ se od normální logiky ve všech jejích druzích liší v tom, že vychází z následujících principů:

- axiomatika a pravidla, ohlášená na začátku procesu logických úvah, mohou být bez oznámení měněny;
- jedny pojmy se nenápadně zaměňují za jiné, tj. jedním a tímž lexikálním (nebo jiným symbolickým) výrazem se na různých etapách logické procedury mohou označovat různé subjektivně-obrazné představy a objektivně různé jevy;
- pod rouškou určitosti se mohou skrývat neurčitosti, které dále umožní přivést obět „dábelské logiky“ k plně jednoznačným závěrům a nemožnosti podložit jiné závěry v mezích hranic jemu navržené „logické“ procedury;
- množina výchozích údajů, nutných pro adekvátní chápání problému a jeho řešení může být uměle zmenšena, a také v ní mohou být údaje, které nemají vztah ke zkoumanému problému, ale možná mající vztah k jinému problému, což dovoluje v řadě případů vnutit pod jakoby řešení jednoho problému řešení nebo pseudořešení nějakého jiného problému.
- Mohou být navrhovány svou podstatou „tunelové scénáře“ zkoumání problematiky, v nichž je dopředu dán vstup a výstup na dopředu známé žádané závěry, a přechod k druhým scénářům posuzování problematiky se bude eliminovat pod různými záminkami atd. Funguje to na základě výběru faktů: fakta vhodná pro podložení žádaného závěru se apriori přiznají nevyvratitelně správnými, a nevhodná fakta se ignorují nebo se apriori přiznávají jako lživé a neadekvátní.

² „Jsem skutečným demokratem? Jistě, jsem absolutním čistým demokratem. Ale víte v čem je problém? Dokonce ne problém, ale skutečná tragédie. V tom, že jsem takový sám, ve světě další takoví prostě nejsou. Podívejte se, co se děje v Evropě: tvrdé zacházení s demonstranty, použití gumových projektilů, plynu, to v jednom městě, to v druhém, vraždy demonstrantů na ulicích. O postsovětském prostoru už vůbec nemluvíme.... Po smrti Mahatmy Gándhího není s kým pohovořit.“ (V.Putin na setkání G8 v rozhovoru s novináři v roce 2007)

zahraničněpolitické činnosti USA, a také kultury USA často terčem fundamentální kritiky. Avšak protože se tak dělo v různých kontextech a kritika byla pronášena vycházejíc z širokého spektra politických a religiozních pohledů, nelze mluvit o jediném antiamerickém proudu či jediné ideologii.

V řadě případů se antiamerikanismus projevuje především v negativním vztahu k vnější a často i vnitřní politice USA, a ne k samotnému americkému národu nebo jeho kultuře(...)

Ve vystoupení ředitele americké Národní rady o rozvědce (National Intelligence Council) Thomase Fingara „Globální trendy 2025“ (2008) se poznamenává, že nespokojenost s politikou USA ve světě je natolik velká, že libovolná americká idea ohledně mezinárodní agendy je diskreditována dopředu – už jen tím, že je americká. (...)»

Pokud vyhledáme na internetu články na téma „antiamerikanismus“, ve většině případů se v nich „antiamerikanismus“ kritizuje jako druh ničím nepodložené xenofobie, nebo se tak či onak dává pochopit, že v „antiamerikanismu“ se projevuje závist lenivců k USA, které jsou úspěšné díky podnikavosti a pracovitosti svých obyvatel.

Nicméně, státy různých regionů planety, setkávaje se s nemožností realizovat *ve spolupráci s USA a jimi podřízenými kryptokoloniemi* zájmy vlastního společensko-ekonomického rozvoje, vyřešit zděděné sociokulturní, ekonomické a ekologické problémy, zjišťují, že politika USA je licoměrná a lživá; že pomoc ve vyřešení místních sociokulturních, ekonomických a ekologických problémů ze strany USA neexistuje, nebo se ztrácí na pozadí mnohem větší škody, způsobované ze strany USA, a státy v důsledku takové spolupráce se stávají kryptokoloniemi USA. Toto i je podstata západního modelu globalizace.

Společnosti, ve kterých nespokojenost se západní globalizací je dostatečně vlivný politický faktor, aby ho brala na vědomí jejich vládnoucí „elita“, to jsou naši potenciální spojenci. Stav globální civilizace se změnil od té doby, kdy car Alexandr III. naprosto správně tvrdil: „*Na celém světě máme jen dva věrné spojence – naši armádu a flotilu. Všichni ostatní se při první příležitosti obrátí proti nám.*“ Pro realizaci tohoto potenciálu je třeba vyplnit to, o čem A.S.Chomjakov psal už v roce 1839 v básni „Rusku“¹:

Твоё, всё то, чем дух святится,
В чём сердцу слышен глас небес,
В чём жизнь грядущих дней таится,
Начало славы и чудес!...
О, вспомни свой удел высокий,
Былое в сердце воскреси
И в нём сокрытого глубоко
Ты духа жизни допроси!
Внимай ему — и все народы,
Обняв любовию своей,
Скажи им таинство свободы,
Сиянье веры им пролей!

Tvé je vše to, čím duch se světi,
V čem srdci je dostupný hlas nebes,
V čem se život nových dní tají,
Počátek slávy a zázraků!...
Ó, vzpomeň svůj úděl vysoký,

¹ <http://er3ed.qrz.ru/homyakov.htm>.

V srdci oživ to, co bylo,
A v něm hluboce skryté
Tři duchy života vyslechni!
Vnímaje to, všechny národy,
Obejmi láskou svou,
Sděl jim tajemství svobody,
Vlij do nich tep víry!

Protože USA svou licoměrností, lži a politikou vykořisťování „dostanou“ na planetě postupně všechny, pak státy-oběti se začínají seskupovat do bloků (ve smyslu určení bloku v práci VP SSSR „Mrtvá voda“). V procesu vytváření bloků takového druhu, zahrnujících v sobě státy různých kontinentů, je společným startovním ideovým kapitálem více či méně zjevně vyjádřený „antiamerikanismus“, vyvolaný ve všech společnostech konkrétně právě politikou USA. Tento „antiamerikanismus“ je z větší části emocionální, tj. je to jednoduše odmítání politiky USA bez šířky a detailnosti jejího osmyslení a vypracování alternativní koncepce globální politiky.

To odmítnutí globalizace západního typu řadou zemí se projevilo ve vytvoření Eurasijského ekonomického svazu, Šanghajske organizace spolupráce, BRICS, Celní unie atd. Řada dalších států projevuje zájem o činnost těchto organizací nyní, a v budoucnu budou připraveny připojit se za podmínky, že tyto organizace dokáží svou efektivitu v praxi, změnou kvality života svého obyvatelstva směrem k lepšímu a úspěšně řešíc regionální a globální ekologické problémy. To se týká také států nynější Evroské unie, protože obyvatelstvo těchto zemí není nadšeno z vlivu finančně-kreditní krize r.2008 a dalších let na kvalitu života.

Otázka EU v tomto kontextu potřebuje vysvětlení.

EU vznikla jako projev specificky evropského „antiamerikanismu“. To specifikum nespočívá v tom, uvést do života systémotvorné principy alternativní americkým systémotvorným principům sociální organizace a řízení, ale v přivázání sjednocené Evropy ke statusu lídra v regionální civilizaci Západu (což znamená připravit o ten status USA), a tomu úměrně v ambicích na vůdcovství v civilizačním rozvoji lidstva. Ty výhrady se ukázaly nerealizovatelnými proto, že politici Evropské unie, pracující na základě obecně přiznané „economics“ (ekonomické teorie) a obecně přiznaných západních tradic, nebyli schopni vybudovat nadstátní finanční systém na základě euro, na principech, zabezpečujících lepší ukazatele funkčnosti makroekonomického systému sjednocené Evropy, než transregionální makroekonomický systém založený na dolaru. Pokud jsou principy oběhu dolaru a euro v principu identické, pak EU nemá šanci na úspěch do té doby, dokud dolarový systém nebude zrušen, a samotná EU není schopna dolarový systém položit, ale euro se jeví překážkou pro dolar.

Avšak v perspektivě se startovní antiamerikanismus zemí, účastnících se vytváření bloků, musí projevit v blokové koncepci globalizace, alternativní biblickému projektu zotročení lidstva, protože nihilismus (včetně ve verzi antiamerikanismu) nemůže být tvůrčím faktorem: pro tvoření je nutné znát ne „co nechceš“ (v daném případě – skuteční i potenciální členové BRICS, EAES, ŠOS nechtějí žít pod diktátem USA a jejich pánů), ale „co konkrétně chceš a jak to přání uskutečnit v životě“. Pokud státy blokových uskupení nezvolí alternativní koncepci globalizace blokového charakteru a nebudou ji uvádět do života, bloková uskupení zkrachují, protože všechny jejich společnosti jsou nakaženy konglomerátním buržoazním liberalismem a ten zaplní prázdnotu v prostoru idejí organizace života společnosti. Avšak alternativa existuje a prošlapává si cestu v životě: viz Závěr.

Závěr: hlavně pro ty, kdo jsou líní číst více než 2 strany textu

Je třeba ne hledat skrytý smysl v „šarádách od Rothschildů“ nebo kohokoli dalšího, ale studovat reálný život. Pak se vyjasní, že oběh dolaru je řízený proces, v důsledku čehož vám o jeho budoucím krachu dopředu neřeknou. Ale vy sami můžete položit dolar, zapojením se do vytváření a šíření alternativního systému.

Rusko je Rusko, a ne Evropa, ne „Západ“, ne „Východ“ a ne „Jih“. „Ukrajina je Evropa“ = nebude Ukrajiny. Ukrajina je část mnohonárodnostního Ruského světa, ale Ukrajina to musí pochopit sama.

Postsovětská státnost Ruska je protinárodní, protože byla vytvořena na pokyn kurátorů Západu pro řešení úkolu zničení Ruska a derusifikace zbylého obyvatelstva. Milostí Boží ta státnost progresivně a nezvratně degraduje, čímž otevírá možnost osobnostního rozvoje mnoha lidí a proměny společnosti Ruska a lidstva jako celku. Spoléhání Obamy a jeho pánů na to, že v důsledku progresivní degradace postsovětské státnosti Ruska Rusko zmizí z mapy světa a proběhne derusifikace planety, načež bude triumfovat „Pax Americana“ nejsou adekvátní, protože pramení z nevědomosti a slabomyslnosti, jsou v rozporu s objektivní realitou.

EAES, ŠOS, BRICS vznikly na základě „antiamerikanismu“, budou se rozvíjet a nabírat další státy-účastníky, realizující principy interakce států, národů, lidí, více odpovídající, nežli ty, vnucované Západem a USA (standards všeobecné prodejnosti a modlářství, ležící v základech různorodého věčného fašismu¹ Západu). Z této příčiny globální „reich“ ve formě „Pax Americana“ nebude. Proběhne zavedení globální mnohonárodnostní civilizace lidskosti.

Degradace Západu je podmíněna tou okolností, že biblický projekt globalizace popírá objektivní zákonitosti, kterým je podřízen život lidí, kulturně svébytných společností a globální civilizace celkově (Boží předurčení bytí tohoto světa a lidstva v něm), v důsledku čehož nevratně vede všechny přívržence toho projektu ve všech jeho formách k samoliquidaci jejich kultur a biomas, nesoucích dané kultury.

Svébytný rozvoj Ruska, EAES, ŠOS, BRICS předpokládá zkonstruování systému společenského samořízení a státního řízení v každém ze států-účastníků v souladu s objektivními zákonitostmi, kterým je podřízen život lidí, kulturně svébytných společností a lidstva celkově. Ty zákonitosti je možné si představit jako souhrn šesti skupin:

1. Lidstvo je část biosféry, a existují objektivní zákonitosti, regulující vzájemné působení biosféry a Kosmu a vzájemné působení biologických druhů navzájem v rámci biosféry.
2. Lidstvo je specifickým biologickým druhem a existují specifické biologické (fyzilogické a psychologické) druhové zákonitosti, regulující jeho život.
3. Existují mravně-etické noosférické a religiozní zákonitosti, regulující vzájemné vztahy majitelů rozumu a vůle.
4. Kultura je variativní, a existují sociokulturní zákonitosti, jejichž následování garantuje stabilitu společnosti v následnosti pokolení, a jejichž narušení je schopno přivést k jejímu zmizení v průběhu několika pokolení.
5. Historicky zformovaná kultura všech společností současné globální civilizace je taková, že jsme nuceni chránit se před přírodním prostředím technosférou. Technosféra je produkována a rozvíjena během hospodářské a finanční činnosti, a existují ekonomické zákonitosti, podmiňující jak rozvoj ekonomiky, tak i její degradaci a krach. **Této problematice je věnována tato práce.**
6. To vše dohromady může vést ke konfliktům zájmů a konfliktům různých druhů činnosti, jejichž vyřešení je nutné řídit. A existují objektivní zákonitosti řízení. **Ty jsou osvětleny v materiálu „Dostatečně všeobecná teorie řízení“.**

Tyto zákonitosti jsou poznatelné a jejich poznání a dobromyslná opora řízení na ně ve všech sférách života společnosti, je schopná zajistit identitu řídicích rozhodnutí různých států ohledně jedněch a těch samých otázek při plnoté suverenity každého z nich. Na to poukazoval i Chomjakov v citované básni „Rusku“ už v roce 1839.

¹ «Věčný fašismus» — název jednoho z článků Umberta Eca.

Rusko jako první vstoupilo na cestu vybudování takového systému společenského samořízení a státního řízení, v důsledku čehož se objektivně stalo a více než 20 let je lídrem civilizačního rozvoje lidstva, ale přebývá na té cestě, nemůže stát se a být diktátorem: ani světovým, ani ve vztahu ke spolkům typu SNS, EAES, ŠOS, BRICS. To by bylo narušením řady zákonitostí z oblasti uvedených skupin a vleklo by to za sebou pro Rusko problémy a škodu, analogicky tomu, jak se to děje na Západě: biologická degradace obyvatel, neřešitelné problémy „multikulturalismu“, zostření ekologické krize bez jakýchkoliv perspektiv jejího vyřešení atd.

Pokud je Závěr nepochopitelný, pak je třeba najít čas na poznávání Života, zabývat se sebevzděláváním, začít číst „tlusté knihy“, naučit se myslet, začít myslet a zavádět správně vymyšlené do Života...

[Vnitřní prediktor SSSR](#)

1 — 8 února 2015